Ludas Matyi

Ára 1 forint

XIII. évfolyam 6. szám. 1957. március 28.

Sándor Károly rajz

ÍGY MULATUNK...

— Korcsmárosné! Száz szál gyertyát ide az asztalra!
— Sajnos, kérem, csak harmincöt szál gyertyánk van összesen...
— Annyi vész! A többi hatvanötöt majd importáljuk, sej, de hitelbe!

Tiszta Budapestünk?

— Kérem, ez a Kósó utca, vagy a Lebbencs utca?
— Ez a Kósó utca. A Lebbencs utcában aszfaltos hordók fekszenek . . .

Új lap

Detektívvillámregény

I. FEJEZET

A detektívkirály pipára gyújtott és így szólt segédjéhez:

— Well, nem mindennapos rejtéllyel állunk szemben. A tettes *semmi nyomot nem hagyott maga után, még egy árva lábnyomot sem.*

— Well... Lehet, hogy *nem is volt lába, mester?* Én már hallottam emberekről, akik mindenütt lábatlankodnak... — kockáztatta meg félénken a segéd.

— De ujjlenyomatokat sem hagyott!

— Lehet, hogy *ujjai sem voltak!*

Dermedt csend borult a szobára.

II. FEJEZET

— Well — szólalt meg végül is a detektívkirály, mert a detektívkirályok mindig ezzel kezdik. — Ha nem voltak ujjai, *mivel fojtott meg hét embert és egy flamingót?*

Ebben kétségkívül volt valami. Tanácstalanul néztek egymásra.

III. FEJEZET

Ekkor nesztelenül kinyílt az ajtó *és belépett egy szúrósszemű férfiú.* Fején puha nemezkalap volt és szájában cigaretta füstölgött. A detektívkirály mindezt *egy pillanat alatt észrevette.*

— Nos, uraim — mondotta komoran — közölhetem önökkel, hogy *a tettes a lord második komornyikja*, aki egyben a flamingó masszőrje is volt. Bőrtalpú gumicipőt viselt és gumitalpú bőrkesztyűt. Szemei szürkék, Chesterfield cigarettát szív és szereti a Rokfort-sajtot.

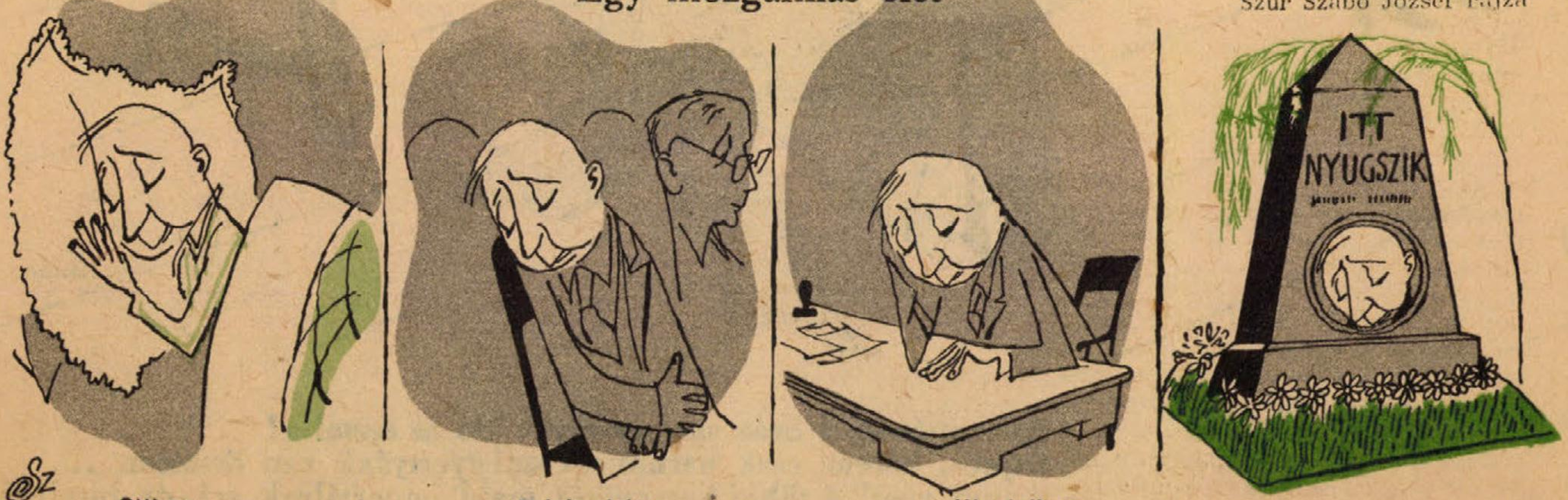
— Az égre! — kiáltott fel a detektívkirály, aki izgalmában azt is elfelejtette, hogy detektívkirályok wellel kezdenek minden mondatot. — Ki ön, uram és *honnan tudja mindezt?*

— Én egy pesti olvasó vagyok, kérem — mosolygott szerényen a rejtélyes férfiú — és onnan tudom, hogy *ez a regény már harminc évvel ezelőtt megjelent egyszer magyarul.*

g. m.

Egy mozgalmas élet

Szür Szabó József rajza

Otthon — Értekezleten — Hivatalban

Balettművészek

Olga Lepesinszkája, a Szovjetunió népművésze és Vlagyimir Preobrazsenszkij, érdemes művész, a moszkvai Nagy színház művészei, vendégeink Budapesten.

Szerény javaslat alkohol ügyben

A „Ludas Matyi" legutóbbi számában Tabi László kollegám erőteljes és humortól csöpögő ujjakkal rámutatott arra a fonák helyzetre, hogy a kormány egyfelől az alkoholfogyasztás propagandáját, másfelől az alkoholizmus elleni harcot részesíti támogatásban. Szerintem a cikk helyesen vetette fel a problémát, de nem mutatta meg a kivezető utat, amiért a múltban már sokan megütötték a bokájukat, úgyhogy utána sokszor évekig ülni voltak kénytelenek. Legyen szabad tehát a cikk megállapításait alábbi konkrét javaslattal kiegészítenem.

A fonák helyzet megszüntetése és főleg a költségmegtakarítás érdekében az alkoholfogyasztás propagandáját és az alkohol elleni harcot egybe kellene kapcsolni. Tehát pl. a csemői bor lelkes hirdetése helyett, ily hirdetés alkalmazására gondolok:

Aki csemői bort iszik,
Azt a mentők haza viszik.
Két orvos a gyomrát mossa,
Felesége megpofozza.
Igyunk csemőit!

A sörfogyasztás érdekében és ellen, a következő hirdetést ajánlanám:

Akar ön teljesen elhülyülni? Szeret ön úgy hazamenni, hogy egy lépést tesz előre és két lépést hátra? Szeret ön fényes délben a Körúton egy fal tövében üldögélni és óriási közönségsiker mellett magyar dalokat énekelni? Akkor igyon minél több „Zsiráf" sört. A „Zsiráf" sör magas szesztartalma és üdítő íze alkalmassá teszi önt arra, hogy perceken belül kitegyék az állásából.

Végül a Dock-rum fogyasztásának emelése és csökkentése céljából ezt a hirdetést tenném közzé:

Igyon Dock-rumot, ha öreg korára biztosítani akarja nyugodt delirium tremensét. Bármilyen intelligens szeretetre méltó ember ön, az illatos, nemes anyagokból párolt Dock-rum egy félóra alatt utálatos majommá varázsolja. Győződjön meg róla sajátmaga! Kapható mindenütt.

Biztos, hogy az ilyesfajta hirdetések, ha az alkoholfogyasztást nem is csökkentenék, de a propaganda költségeit lényegesen mérsékelnék.

Gádor Béla

Illusztráció egy nyilatkozathoz

Amerika kijelentette, hogy Közép-Keletet megvédi az agresszorok ellen.

Türelem rózsát terem

Várnai György rajza

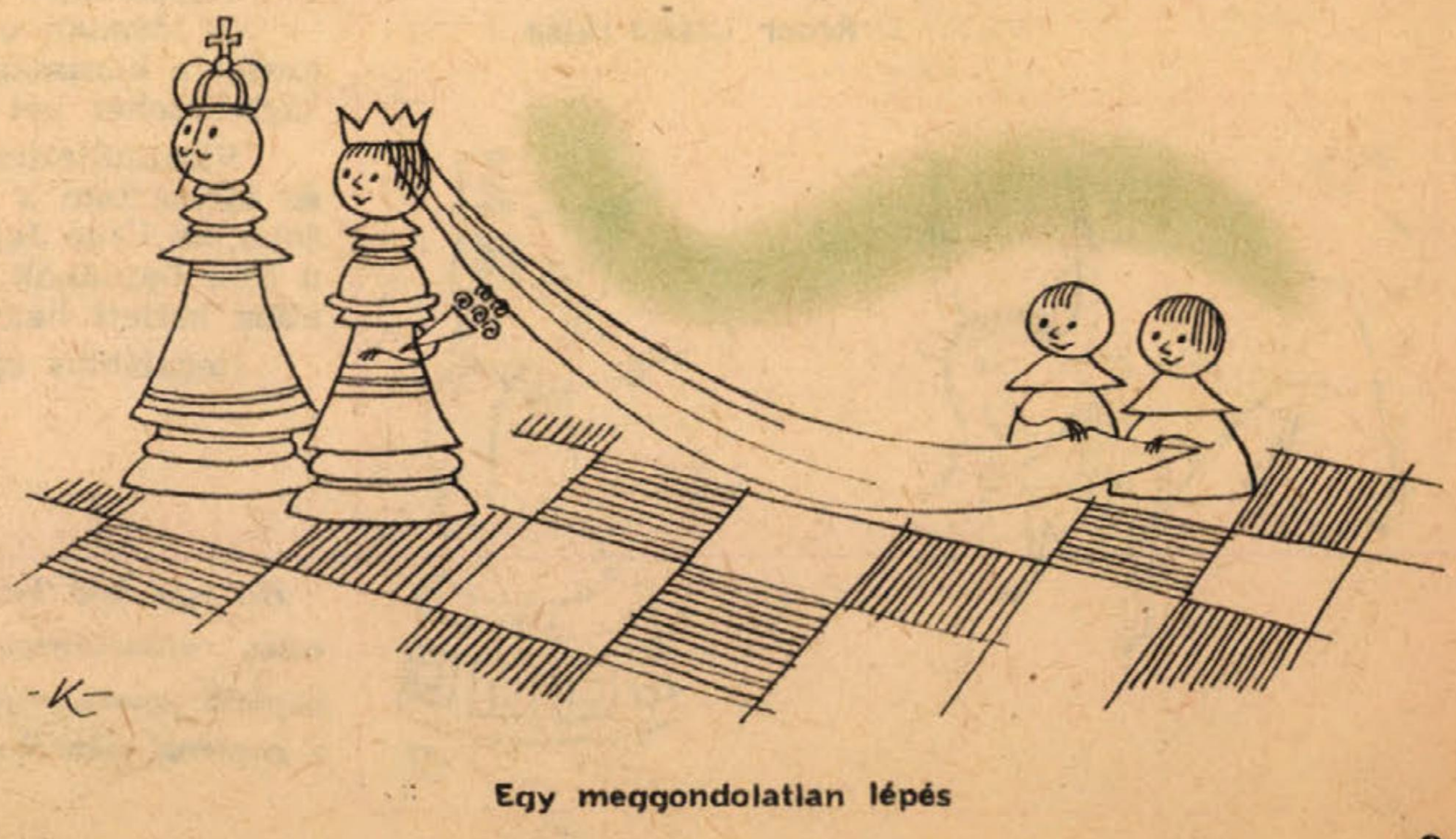
— Ne kérdezősködjék folyton, majd szólok, ha 1972 lesz!

Befutott a legfrissebb rémhír

Sakkrovatunk

Kaján Tibor rajza

Egy meggondolatlan lépés

Tavaszi illat

A beképzelt

Gerő Sándor rajza

Idomítás

Réber László rajza

Másnak nehéz tanácsot adni

Távoli ismerősöm, Ürge Jenő berobogott a szobámba, ledobta magát egy székre.

— Mit szól hozzá uram? — kezdte némi izgalommal a hangjában. — A Nők Lapja lezárta a házasságról indított vitát. Nekem is van mondanivalóm. Tiltakozom! A vitát nem lehet lezárni.

Hümmögtem. Mit lehet erre mondani? Semmit.

— Higgye el nekem uram — folytatta hévvel Ürge, — azok a jó házasságok, amelyek az égben köttettek. Régi igazság ez, de mint tudjuk, minden házasságot itt kötnek a földön, itt nősülnek a férfiak, itt mennek férjhez a nők és itt van a kutya eltemetve. Az égre kellene bízni ezt a problémát, hogy nyugodtan élhessünk a földön... Mit szól hozzá?

Nagy várakozással nézett rám. Valamit felelnem kellett.

— Az ötlet nem rossz — kezdtem, de nem jutottam tovább, Ürge közbevágott.

— Nekem hihet uram, én ebben szakértő vagyok. Huszonöt évi házasság van mögöttem, méghozzá hét részletben, hat feleséggel. Egyiket kétszer vettem el... Kíváncsi vagyok a véleményére: mit gondol, így ki lehet bírni?

Rémes! Már megint kérdez és várja, hogy feleljek rá.

— Azt hiszem így nem lehet kibírni — szóltam. Gúnyosan felkacagott.

— Téved! Csakis így lehet kibírni huszonöt évet. Ne higgye, hogy nem rendes feleségek voltak. Mindegyik kedves, okos, dolgos, csinos... Most is jóba vagyok velük. Minden kedden találkozunk egy presszóban. Jöjjön el legközelebb. Van, aki a férjét is elhozza, én is viszem a hatodik-hetediket...

— Nem értem... — dadogtam.

— Persze, maga ezt nem is értheti. Ez paradoxon. Minden házasságom boldog volt, csak én voltam mindig boldogtalan. Engem nem a házasság vonzott, hanem a válás. Ezért nősültem. A házasságban ez a legizgalmasabb. A hatodikat is azért vettem el mégegyszer, tőle volt a válás a legjobbízű. Én házasságpárti vagyok és nem ülök fel annak az elavult szájhagyománynak, hogy aki kint van az bent akar lenni, aki bent van az kifelé kacsint.

— Szép kis nézetek — szóltam felháborodva. — Magának nem lett volna szabad megnősülnie!

— Téved uram, mélységesen téved. Olyan ember ne nősüljön, aki nem tud válni. Én tudok.

— Szégyelje magát, ezzel dicsekszik.

— Ezt maga megint nem érti. A házasságban az a legszebb, ami két házasság között van. Ilyenkor eljönnek hozzám összes lány- és asszonyismerőseim. Anyáskodnak: Jenőke, nem élet ez így magának, látja nincs tiszta inge, — kimossák; nincs rendes kosztja — megfőzik.

— Nem igaz! A nők nem ilyenek.

— De ilyenek! Én csak tudom, mindig ők beszélnek rá a nősülésre, ilyenkor kezdek új életet. Így megy ez huszonöt év óta: nősülök-válok, aztán megint nősülök és megint válok, közben élek is a két házasság között. Ezért érdemes...

Hirtelen hozzámugrott, megragadta a karomat és fojtott izgalommal a fülembe súgta:

— Másnak nehéz tanácsot adni uram, de ha nem sikerült a házassága, gondoljon arra, hogy egy rossz házasságból lehet két jó...

Visszaültettem a helyére, felvettem a telefonkagylót és tárcsáztam a hárshegyi ideggyógyintézetet. Gondolom, jobb, ha Ürge Jenő bent van és kifelé kacsint. Igazat adok a Nők Lapjának: a vitát a házasságról egyszer mégiscsak abba kellett hagyni.

Legalábbis egyelőre.

Földes György

Takarékosság

Ha egy kiló kenyeret vásárolsz, villamosjegy nagyságú papírba „csomagolják". Indok: a papírral takarékoskodni kell, a kenyérre tapadó piszokkal viszont nem.

Nagyon helyes, hiszen a papírt úgyis eldobja az ember, a piszkot azonban megeszi.

Hátha valaki nem ismeri...

A viccirodalom klasszikusai

Mottó: Nincsenek régi viccek csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Mancika az esküvője előtti napon pirulva tanácsokat kér a mamájától.

— Hát tudod kislányom — kezdi a mama zavartan — az úgy van, hogy az esküvő után magatokra maradtok, a férjed megölel, megcsókol, aztán...

— De mama — vág közbe türelmetlenül Mancika — ezeket én már mind régen tudom, azt mondd meg nekem, hogy kell a dinsztelt káposztát csinálni.

*

Csiperke Bódog elmegy egy ügyvédhez és közli vele, hogy el akar válni a feleségétől, mert az azt mondta neki, hogy csacsi. Az ügyvéd kijelenti, hogy nem vállalja az ügyet, mert ez nem válóok. Csiperke elmegy egy másik ügyvédhez, azzal ugyanúgy jár. Csiperke nem csügged, elmegy egy harmadikhoz. Az megkérdezi tőle:

— Dehát miért mondta azt a felesége, hogy csacsi?

— Az úgy volt, hogy éppen akkor toppantam be a hálószobába, amikor a feleségem egy vadidegen úrral csókolózott. Én megdöbbenve felkiáltottam: „Mi történik itt" Erre ő azt mondta: „Hát nem látod, te csacsi"

Ezt olvastuk

A magyar újságok ellen nem egyszer elhangzott az a megjegyzés, hogy egyformán írnak. Az olvasó azt találja az egyikben, mint a másikban, a másikban pedig azt olvashatja, amit az egyikben. Pedig nem így van, s ezt az ellenvetésünket *tényekkel* erősítjük. Nézzük meg például Budapest legutóbbi nagy művészi eseményéről, az Yves Montand hangversenyről — egyformán a március 12-i számokban — megjelent kritikákat. Itt van a Népakarat, amely a változatosságot abban is kifejezésre juttatta, hogy a nagy francia énekest a kritika egy részében *Mondtand*-nak keresztelte el. Az olvasó ugyancsak kapkodta a fejét: *Mondtand vagy Montand* — ez itt a kérdés! Izgalmas küzdelem után 5:3 arányban a Montand név javára dőlt el a nagy csata. Szóval kijött a papírforma... Ugyanilyen heves küzdelem alakult ki az Esti Hírlap *A sanzon varázslója* című cikkében a *sanzon* és a *sanszon* között. Itt minimális különbséggel a címben szereplő *sanzon* győzött... A *dal* döntőbe sem került...

Abban mindegyik kritikus megegyezett, hogy elragadtatással írt a vendégművészről, s ebben igazuk is volt. Viszont Montand legnépszerűbb számának említésénél már megnyilvánult a változatosságra való törekvés, nehogy egyformaság mutatkozzék. Éppen ezért Kozma József — (és nem Joseph Kosma, ahogy nálunk sokszor írják) — világhírű szerzeményét a Népakarat, *Hervadt levelek*, a Népszabadság *Hervadó falevél*, az Esti Hírlap *Elhervadt levelek* címmel említette.

A magyar közönség viszont ezt a szép dalt hanglemezről, kottából, a rádió sok-sok sugárzásából és számos könnyűzenei műsor előadásából *Hulló levelek* címmel ismeri...

Tallózó

„A lelkieket keresem"

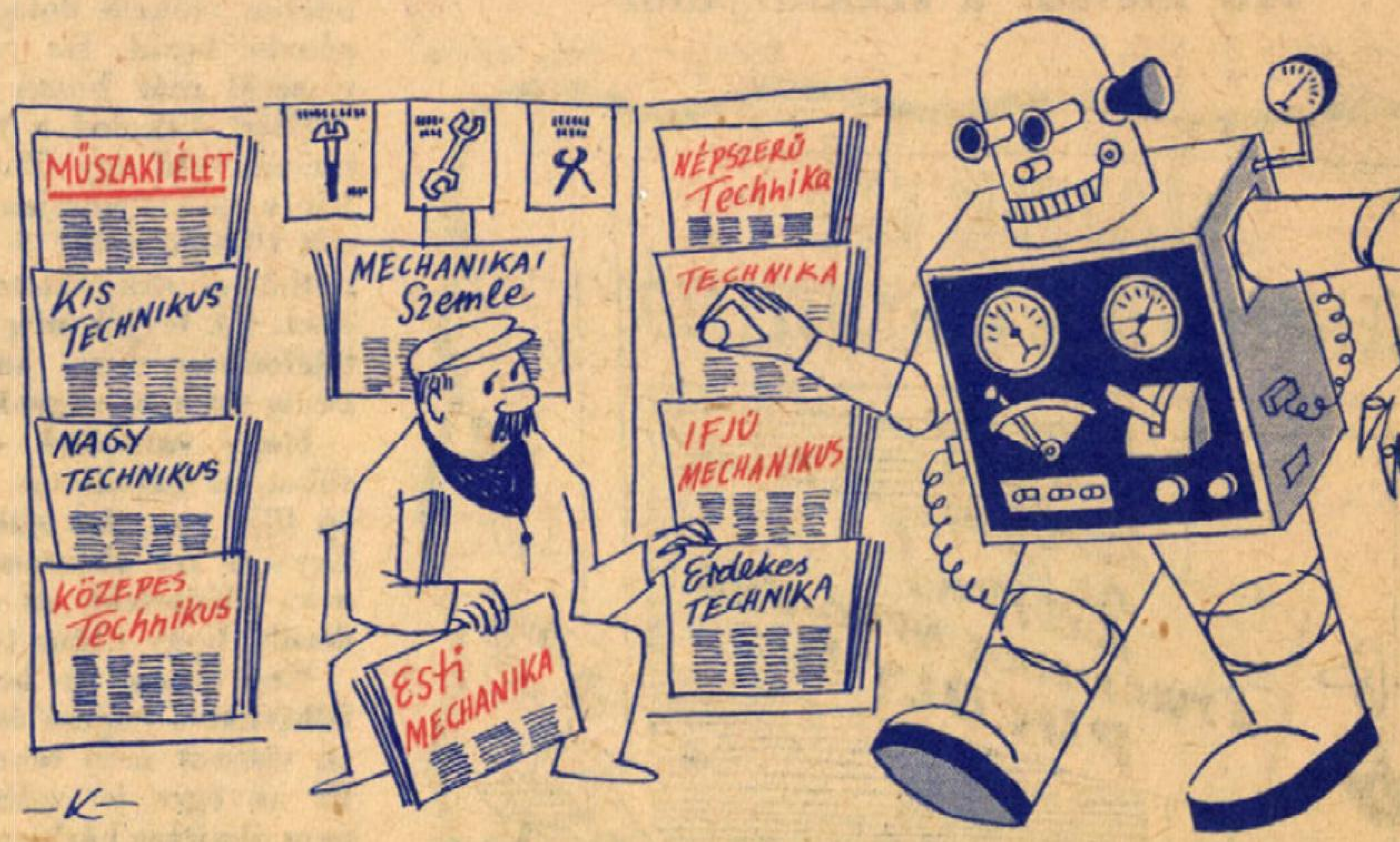
Tocz Tibor rajza

— Uram! Emlékeztetem a jeligére! ...

Ha ez így megy tovább...

Kaján Tibor rajza

Így jár, aki nem szereti a vizet

— És én tizenöt évig éltem ezen a szigeten . . .

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

— Ugye, ma pocsékul nézek ki?...

Hű maradt a szakmájához

Sándor Károly rajza

Az érem két oldala

A hallgatás bére

Éjfél volt, amikor egy álarcos, fekete köpenyes férfi beugrott az ablakomon és fojtott hangon csak ennyit mondott:

— Tudom a titkodat!

Megborzongtam. A jeges rémület marokra fogta, majd ropogtatni kezdte a gerincoszlopomat. Künn baljós orkán tombolt.

Könyörgésre fogtam a dolgot. Ne leplezzen le! Legyen nagylelkű. Bizom benne, hogy a fekete álarc mögött nemes szív dobog. Hadd vigyem titkomat a sírba, vagy legalább is csak azoknak mondhassam el, akiknek akarom. Azé a titok, aki megőrzi. De ne vetkőztessen pőrére a világ előtt, mert azt nem viselem el. Gondolja végig a világtörténelmet és a világirodalmat: milyen tragédiákat okozott, amikor egy-egy nagy titok kipattant.

Idegőrlő szünet után csak ennyit mondott:

— Jó!

Térdrerogytam előtte, hogy hálát rebegjek. Ingerülten toppantott:

— Nekem nem hála kell, hanem pénz!

Hirtelen átfutott az agyamon, hogy mit tehetnék pénzzé. Kicsinyeskedésnek nincs most helye. Ha kell, eladom használt keménykalapomat is. És akkor az ismeretlen így szólt:

— Tíz forintot fizet havonta!

Kissé meglepődtem. Zavartan hebegtem:

— Tíz forint?... Igazán jutányos... Mondja csak, nem kevés?

Az álarcos széttárta karjait:

— Nézze, tíz forint itt, tíz forint ott...

Megegyeztünk.

Így marad továbbra is titkos a telefonszámom, s megvallom őszintén, szívesen fizetek ezért havonta külön tíz forintot cinkosomnak, a Magyar Postának.

F. L.

HOHÓ!

Nagyon téved a Posta, ha azt hiszi, hogy a havonta tíz forintos titkossági adóval csak ötöt is elriaszt a negyvenezer titkolózóból. A sznobságot a költség nem mérsékli, de táplálja. Ha a titkos telefon előkelő dolog volt eddig ingyen, még előkelőbb lesz, ha pénzbe kerül. Ha valami, csak a meggyőzés segít. A magam részéről már hozzá is látok.

Miért titkolod a telefonod számát például te, kedves polgártársam, aki egy illatszerbolt vezetője vagy? Félsz, hogy valaki felhív és kellemetlen dolgokat mond? Ha a lelkiismereted tiszta, mit törődöl vele? S ha nem tiszta, figyelj csak oda nyugodtan: hátha okulsz valamit. A telefonbetyároktól félsz? Nevesd ki őket. Ők fogják megunni. Nézd csak: tizenkét éve vagyok bent a telefonkönyvben, ha három betyár felhívott, sokat mondok. Pedig én sem vagyok ellenszenvesebb ember, mint te.

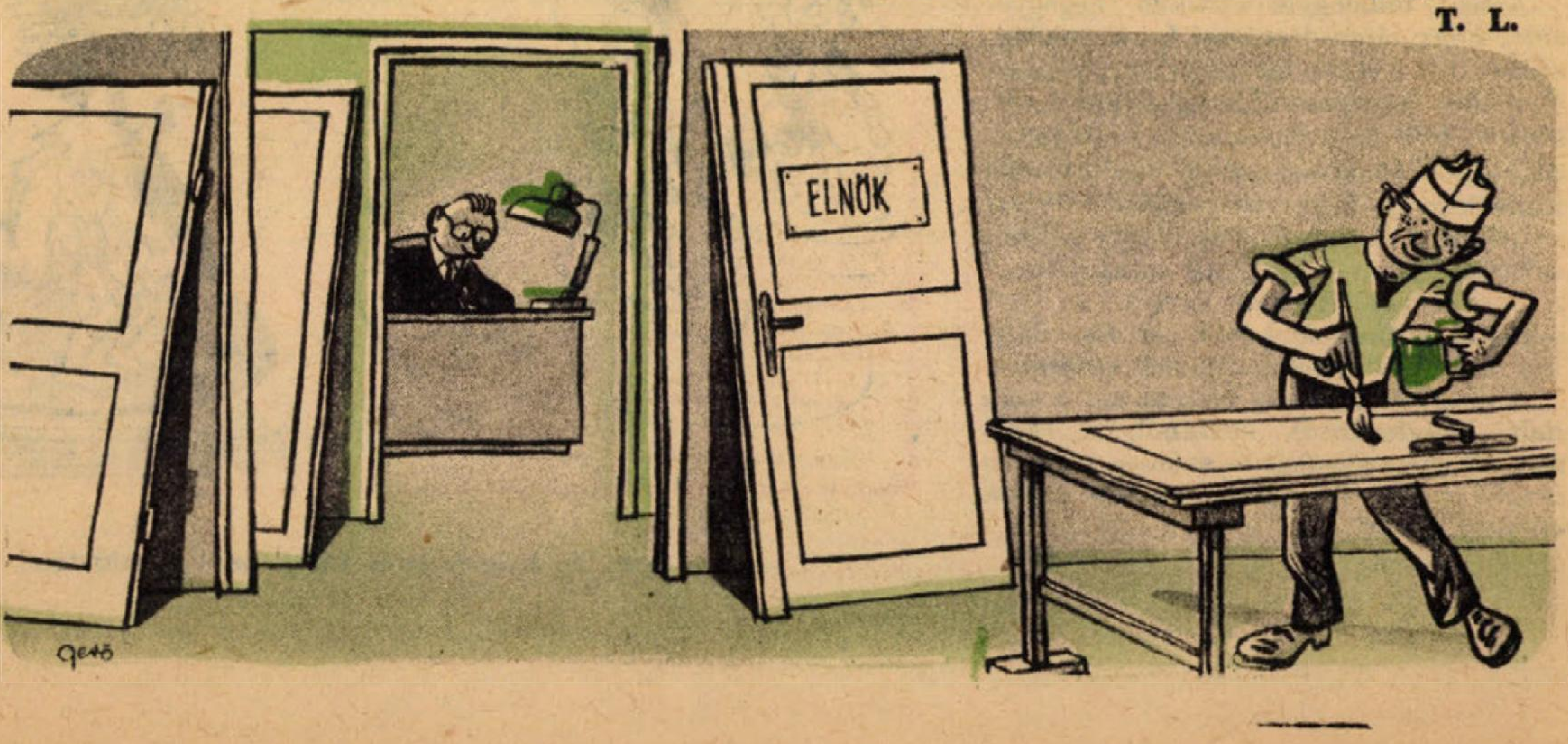
Hogy valakinek ép füle van, az természetes. Hogy valaki süket, az sajnálatos, de tudomásul kell venni. De hogy valakinek ép füle van, ám süketnek teteti magát, az nem egyenes dolog. Egyszer fel akartam hívni egy jeles közírót, hogy gratuláljak neki „Közelebb az egyszerű emberekhez!" című cikkéhez. Kiderült, hogy titkos telefonja van.

Meg aztán: én benne vagyok a könyvben, te nem. Te tehát felhívhatsz engem és elmondhatsz mindennek, ha kedved tartja, én viszont nem tehetem meg veled ugyanezt. Ez rendben van? És az égre is: miért titkolod tulajdonképpen? Nyilvánvaló, hogy nem óhajtasz bárkivel szóbaállni. De telefont tartasz, hogy te azért szóbaállhass azzal, akivel te akarsz. Szép kis demokrata vagy. Én egyáltalán nem akarok veled beszélni, de az, hogy nem is beszélhetek veled, sértő és kikérem magamnak.

A titkossági díj pedig legyen száz forint havonta. S aki nagyon előkelő akar lenni, az havi kétszázért szereltethessen fel olyan telefont, amelyen nemcsak hogy őt nem lehet felhívni, de amelyről ő sem tud telefonálni. Az lesz csak exkluzív dolog igazán!

T. L.

Bürokrácia mentesen

Ajtaja mindenki előtt nyitva áll.

A kétkulacsos

Szűr Szabó József rajza

Ideges elmélkedés az erkölcsről

Erkölcsnek nevezzük azt, amit másoktól elvárunk — mondta egyszer egy őszinte ember. Ez az őszinte ember, ha jól emlékszem, én voltam; akkor mondtam ezt, amikor még ifjú voltam és bohó és azt hittem, hogy ez túlzás ugyan, de szellemes. Mentségemül szolgáljon, hogy akkor még sem az erkölcs, sem a szellemesség fogalmával nem voltam tisztában; éppúgy, ahogy ma sem vagyok teljesen tisztában egyikkel sem. Ez nem az én hibám, hanem a környezetemé, amely mindent megtesz, hogy az erkölcsről való, amúgyis kissé ködös elképzeléseimet teljesen összezavarja. „Ez az én időmben nem volt, ez az erkölcstelenség, ami ma van" — mondja egyik ismerősöm. Ha megkérem, hogy konkretizálja a dolgot, kiderül, hogy az ő idejében nem jártak a lányok a fiúkkal moziba, hanem a mamájukkal jártak, azt is csak később, amikor már feltalálták a mozit. Egy másik ismerősöm eperohamot kapott, amikor meglátott egy csókolózó párt egy szigeti padon. „Jellemző" — mondta keserűen. A harmadik ismerősömet az keseríti el, hogy a hivatalokban szerelmek szövődnek; a negyediket viszont az, hogy a hivatalokban nem szövődnek szerelmek, mert árgus szemmel vigyáznak ezekre a dolgokra, ahelyett, hogy az utcákon féktelenül tomboló titkos prostitúcióra ügyelnének. Amint látható, egyik szerint a moziba járni erkölcstelenség, a másik szerint a Szigetre járni, a harmadik szerint hivatalba járni, a negyedik szerint az utcára járni; én pedig kénytelen vagyok mindegyiknek helyeslően bólogatni, mert ha az elsővel vitába szállok, meg lesz róla győződve, hogy azért védem a dolgot, mert magam is paráználkodni járok a moziba és nem az Extázist megtekinteni, ha a másodiknak ellentmondok, öt perc alatt elterjeszti rólam, hogy nős ember létemre helyeslem a padokon való csókolózást, persze, mert magam is azt csinálom reggeltől estig, a harmadiknak még kevésbé mondhatok ellent, mert abból rögtön arra következtet, hogy meg nem engedett kapcsolatom van a gépírónővel, a negyedikkel meg éppen nem vitázhatom, mert azt mondja: „Úgy! Szóval magának tetszenek azok a szerencsétlen, züllött teremtések! Térjen vissza a családjához, amíg nem késő..." Mindennek persze ezer változata van. Gyorsírónő és előadó a padon a szünetekben undorodva beszél a titkárnő és a könyvelő erkölcstelenségéről, akiket a minap egy padon láttak csókolózni. Titkárnő és könyvelő ugyanakkor egy eszpresszóban szintén az erkölcstelenségről beszél, de ők a gyorsírónőről és az előadóról. Mindkét pár ideje remekül telik, a téma felvillanyozza őket, mert amúgy már egy kicsit unják egymást. Nyugdíjas bácsi közli egy fiatal lánnyal, hogy az ő idejében nem volt ez az erkölcstelenség és csaknem könnyezik az elszenvedett méltánytalanságtól, amikor a fiatal lány közli vele, hogy most se lesz. X-et felháborítják Y viselt dolgai, amelyek kiderültek; Y-t viszont felháborítja, hogy X viselt dolgai még nem derültek ki, noha az egész város tud róluk, de csak mint magánember. X szerint Y erkölcstelen, Y szerint X, és mindkettejük szerint mindenki, őket magukat kivéve.

Megkönnyíti mindez az erkölcs fogalmának tisztázását? Attól tartok, hogy nem. Ha egy kicsit őszintébbek lennénk egymással és önmagunkkal szemben, azt kellene mondanunk, hogy nem vagyunk nagyon erkölcsösek, de nagyon erkölcstelenek se vagyunk. Ez azonban szürkén hangzik, se nem felemelő, se nem érdekes; csak igaz. De milliószor jobban hangzik az, hogy „A mi vállalatunknál sziklaszilárdak az erkölcsük" vagy az, hogy „Olyan erkölcstelenség még nem volt soha, sehol a világon, mint a mi vállalatunknál."

Ezek pompás, lendületes mondatok és a pompázatosságukból és a lendületességükből még az se vesz el sokat, hogy ugyanabban az időben és ugyanabban a hivatali szobában halljuk őket, noha különböző szájakból.

Bánomisén, az én erkölcseim úgyis sziklaszilárdak, csak a másoké felett csóválom a fejemet néha, ha éppen nincs más témám .

GERGELY MIKLÓS

Igazi április elseje

Gerő Sándor rajza

— Az a bolondos Csipcsákné áprilist járatott velem. Azt mondta, egy kiló citromot adnak a Közértben ... És adtak ...

Nagyon vegyes kereskedés

Vasvári Anna rajza

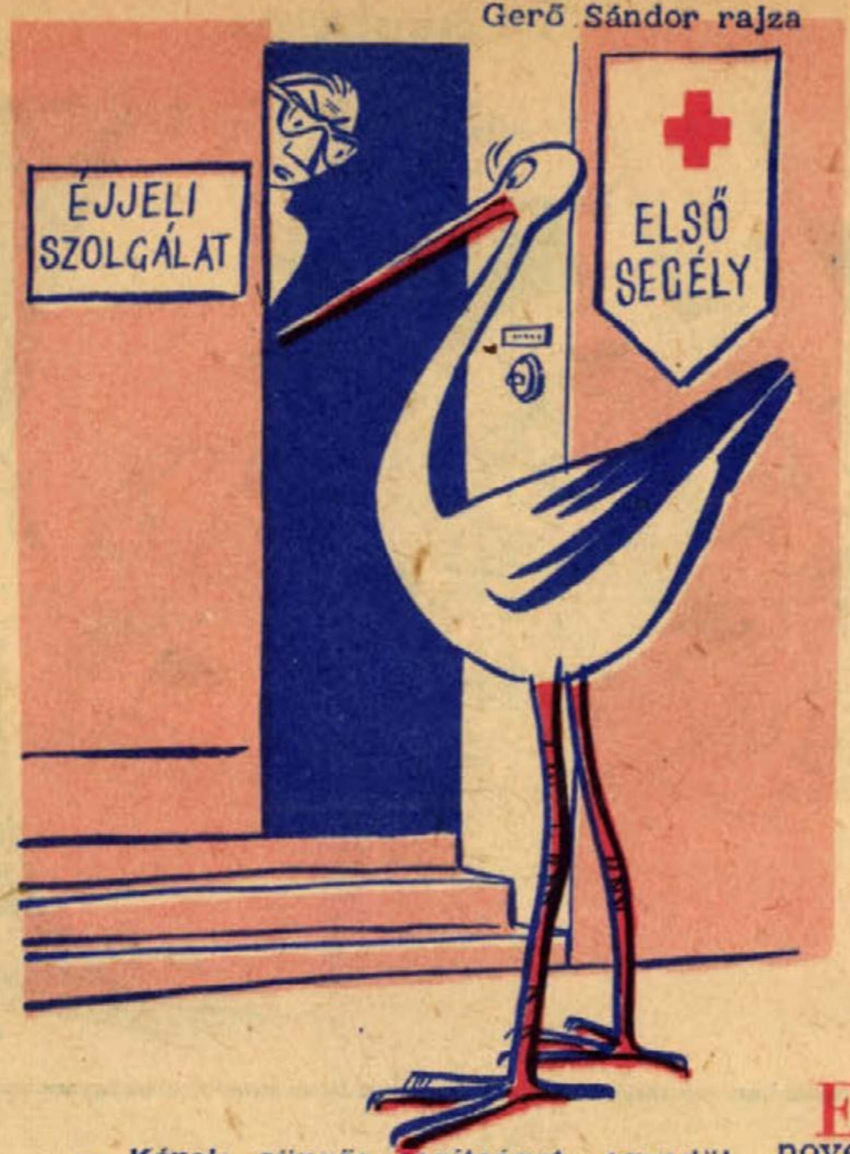
Rossz szomszédság

Hegedűs István rajza

Éjjeli elsősegélyszolgálat

Gerő Sándor rajza

— Kérek sürgős segítséget, egyedül nem bírom ezt a forgalmat...

Hazajáró lélek

Szegő Gizi rajza

— Ne ijedj meg, drágám, ez a szálloda azelőtt hivatal volt...

Kisváros

Toncz Tibor rajza

— Szedjen le, ténsasszony! Indulunk!...

Honvágy

Szűr Szabó József rajza

Családias ember

Egy zimankós novemberi reggelen, a Keleti Károly utcában, befagyott tócsán elcsúszott az öregedő hajós. Hasonkorú járókelő felsegítette és azóta naponta együtt mentek a megállóig. Mesékkel kedveskedtek egymásnak. Volt olyan mese, mely a megállónál véget ért. Volt olyan, melynek folytatása másnap következett. A Baka utcától mentek együtt, mert a hajós a Baka- és a Keleti Károly utca sarkán lakott. Ablaka a Baka utcai ház harmadik emeletének utolsó ablaka volt, ahonnan jócskán be lehetett látni a Keleti Károly utcát.

— Tudja kedves barátom — mesélte kedden az öregedő hajós a hasonkorú járókelőnek — én hosszú ideig a Kisrókus utcán át jártam a villamoshoz. Azért mentem arra, mert drága feleségem... node nem akarok elébe vágni a dolgoknak... szóval negyven évvel ezelőtt, mikor még jegyben jártunk, egy tehergőzős kapitánya voltam Budapest és Braila között. Az Ujpesti Rakpart 11-es számú raktárától indultunk el. Én a hajó hídján álltam, menyasszonyom pedig a parton. Miután bevezényeltem hajómat a Duna közepébe, megfordultam (nem az egész hajó, csak én) és integettem az integető menyasszonyomnak. Mikor a Margithídon túl voltunk és annak második, majd első íve a hajót némileg eltakarta, a menyasszonyom leguggolt és úgy integetett a híd alá. Én már nem láttam őt, de azért integettem, mert tudtam, hogy ő is integet, bár nem voltam biztos abban, hogy ő lát-e még engem, ő viszont sohasem volt hajlandó elárulni, hogy a Duna melyik kanyarulatánál szokott szem elől veszteni. „Ha szeret — gondolta bizonyára magában — integetni fog Brailáig." Én tehát, ami biztos az biztos, még Csepelen is integettem.

Esküvőnk után különféle bonyolult számításokat végeztem navigációs szögmérőimmel és megállapítottam, hogy feleségem az Ujpesti Rakpart 11-es számú raktár előtt csak addig láthat, míg el nem hagytam hajómmal a 345-ös pontot, vagyis a Margithíd és a Parlament közti távolság első harmadát. Behajózva a második harmadba, már csak a hajó farát láthatta. Annyi szerelmet nem tételeztem fel róla soha, hogy még annak is integetett volna, ezért az integetést részemről a Parlament előtt abbahagytam.

Egyszer a Margithíd alatt, önfeledt integetés közepette, megtörtént a baj. Felborítottam egy kétpárevezőst. Titokban elhatároztam, hogy legközelebb az első ív alatt úsztatom keresztül gőzösömet, hogy ezáltal hamarább kerüljek ki feleségem nézőszögéből.

Örökös integetéseim a matrózok és tisztek körében állandó téma volt. Már öt éve nős voltam és még mindig fordítva álltam a hajóhídon induláskor. Ennek a szégyenletes állapotnak véget kellett vetni. Kértem a MEFTER vezetőségét, helyezzen egy időre a gépházba. Feleségem duzzogott. Beszélt az elhibázott karrierről, de végül elhitte, hogy egy jó kapitány halad a korral és időnként levonul a gépházba.

Néhány hónap múlva jött a gyerek. Feleségem nem jöhetett integetni. Örömömben azonnal visszakéredzkedtem kapitánynak a hajóhídra és büszkén, független ember módjára szeltem tovább a habokat és mikor feleségem először kijöhetett volna gyerekkocsival a rakpartra integetni, engem (bizonyisten minden beavatkozásom nélkül) szárazföldi szolgálatra rendeltek.

Akkortájt költöztünk a Baka utcába. Első reggel elindulok a hivatalba. Egyszerre hallom, valaki kiáltja a nevemet. Hátranézek, hát látom, hogy kedves feleségem áll a nyitott ablakban és integet. Kezdődött az egész elölről. A kocsiúton kellett mennem, hogy jó sokáig láthasson. Egyszer megfordultam a 24-es számú ház előtt és integettem. Aztán megfordultam a 22, 20, 18, 16 előtt is integetni. A 14 előtt már át kellett mennem a másik oldalra, ha látni akartam az asszonyt, illetve ő engemet, amint egymásnak integettünk. A Statisztikai hivatal előtt aztán még egyszer megfordultam és integettem egy egészen hosszút és vártam, hogy becsukódjon az ablak és eltűnjön a virágos pongyola a keretből, de az ablak nem csukódott be és a pongyola nem tűnt el, mire én vakmerően sarkonfordultam és lesiettem az Oszlop utcán át a Margitkörútra.

Éveken át végigintegettem a Keleti Károly utcát. Tűző napon, zuhogó esőben és hóviharban. Különleges félfordulatos gyaloglási technikát alkalmaztam. Egy őszi reggelen sűrű köd volt, de a feleségem azt mondta, csak integessek nyugodtan, ő látni fog. Én integettem, bár nem láttam őt. Nem láttam a szenesembert sem, aki felfelé haladva szénnel telerakott kiskocsit húzott maga után. Integetésem következtében egymásba botlottunk és ráborultunk a szénre. Visszamentem a lakásba, hogy letisztítsam magam. Feleségem akkor utasított, menjek a járdán. Így már a 23-as számú ház előtt integettem utoljára.

Mikor a gyerek egyetemre járt, gyakran együtt mentünk. Felváltva integettünk, hogy mindig az egyik vigyázzon mikor a másik hátrafelé megy. Aztán áthelyeztek egy Márvány utcai irodába. Azóta szűnt meg végleg az integetés, mert kiléptem a kapun és befordultam a Kisrókus utcába. Szegény fiam végigintegette egyetemi éveit.

— És most? — kérdezte a járókelő. — Hogyhogy nem integetünk?

— Visszahelyeztek a Rakparti irodába, de erről nem szóltam senkinek.

A fiam megnősült. Fent lakik a Gellérthegyen. Most már érti?

— Értem!

Albán Frigyes

A piramisok alján

Kaján Tibor rajza

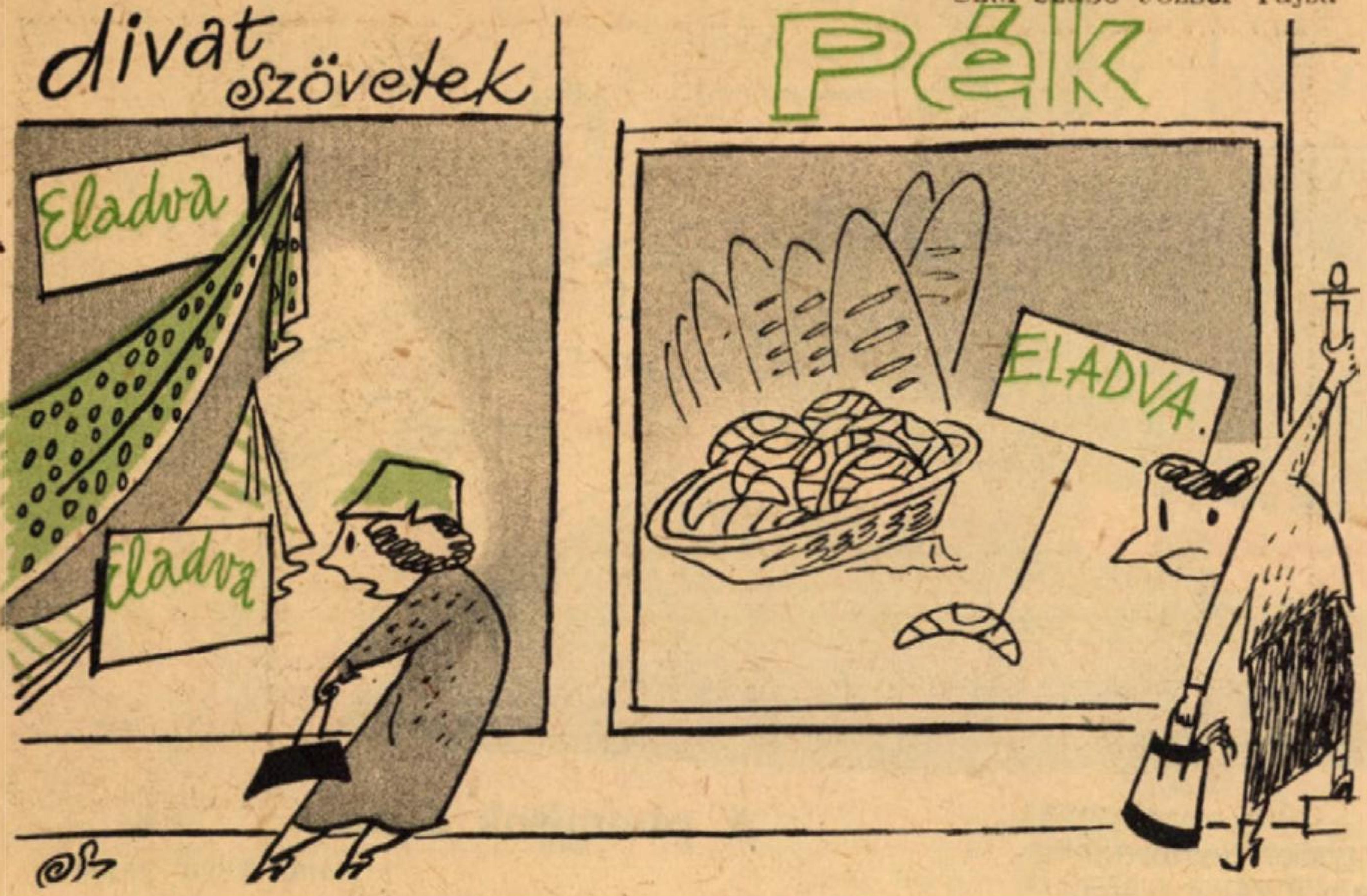
A hivatal packázásai

(Kassovitz Félixnek, a kiváló karikaturistának „Kassó-rajzok" című most megjelent albumából)

A legújabb pesti dühítés

Szűr-Szabó József rajza

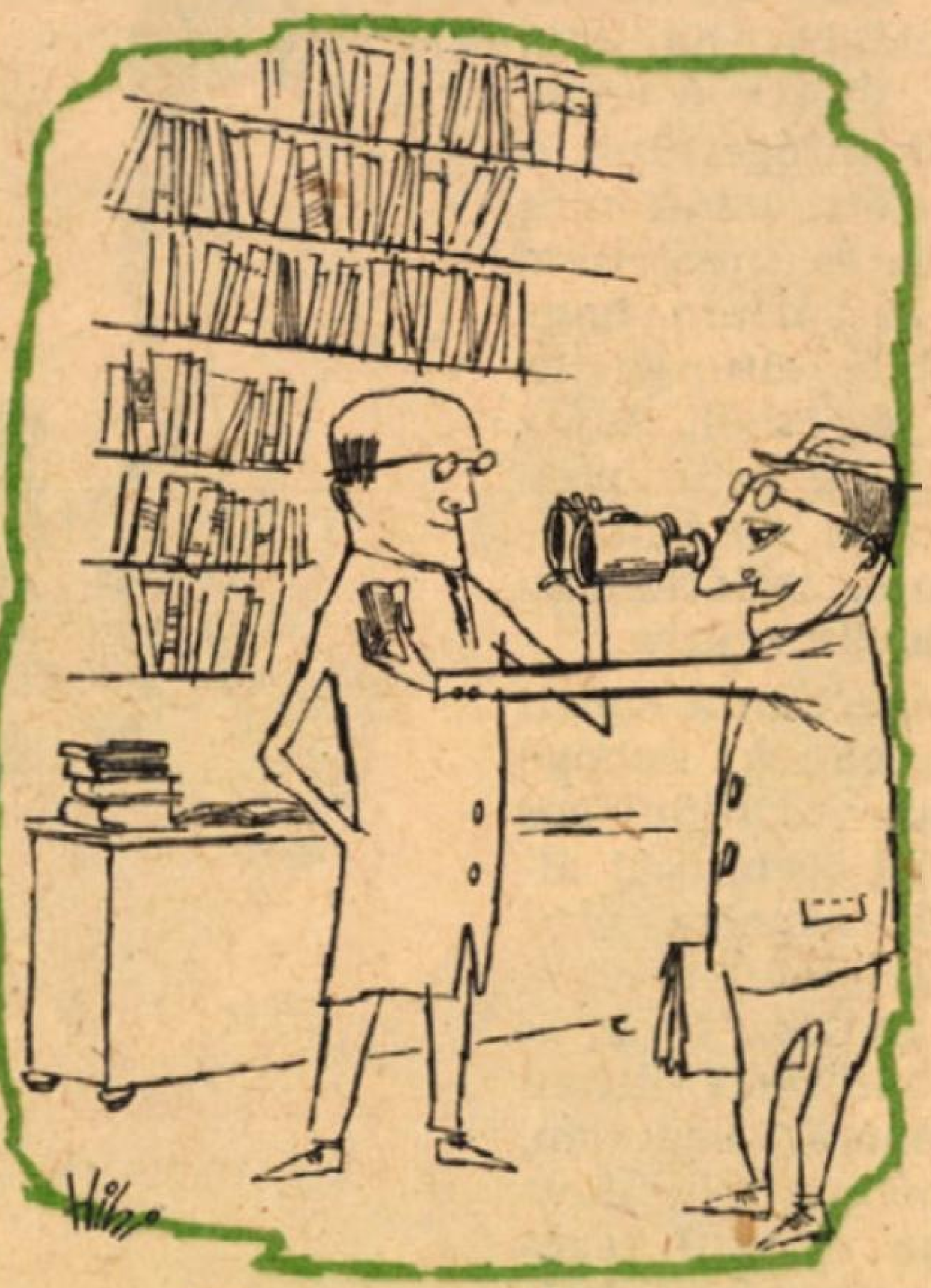
Dulles kétszínű játéka

(Arndt rajza a berlini Neue Deutschlandból)

Miniatür könyveket adnak ki

Hegedűs István rajza

— Aha, így már élvezhető!

Elsősegély

Kaján Tibor rajza

NAHÁÁÁT!

Az Érdekes Újság legutóbbi számában nagy örömmel olvastuk Karinthy Frigyes „Kertész kettő, vagy reménytelen szerelmem rövid története" című klasszikus humoreszkjét. De nagy megdöbbenéssel látjuk — a megdöbbenés később kacajra fordult — a humoreszk közepén Kertész II. Vilmos jobbfedezet fényképét. Úgy hallottuk, hogy a következő számban Karinthy egy másik írását közlik, a „Krisztus és Barabbás"-t, s ez alkalomból Barabás Tibor fényképét mellékelik a cikkhez. Most már csak azon törjük a fejünket, honnan vesznek fényképet ahhoz a Karinthy-humoreszkhez, amelyben egy Benzinkopf nevű úriember szerepel. Vagy az Érdekes Újság nem ismer lehetetlent?

A humor könyvéből

Deák Ferenc képviselőházi ülőhelyét következetesen elfoglalta egy nem túlságosan tehetséges törtető honatya, ha Deák történetesen nem volt az ülésen.

— P. már megint a helyeden ül — figyelmeztették a folyosón Deákot.

— A helyemet könnyebb elfoglalni, mint betölteni — mosolygott Deák.

*

Tristan Bernard betért egy vaskereskedésbe s komoly hangon Macaulay „Anglia történeté"-nek fordítását kérte.

— Ez kérem vaskereskedés, nem könyvüzlet — mosolygott a segéd.

— Lehet bőrbe, vagy vászonba kötve, mindegy — folytatta a játékot a humorista, süketnek tetetve magát.

— Mondom kérem, hogy mi nem vagyunk könyvkereskedés.

— Nagyon helyes, csak jól csomagolja be, kérem.

— De mikor nincs nálunk semmiféle könyv!

— Igen, ajándékba viszem.

— Nem tartunk könyveket — ordított most már a segéd.

— No jó, hát annyit éppen talán várhatok, ha nincs kéznél.

A kétségbeesett segéd főnökéhez futott, hogy egy őrült van az üzletben. A főnök kíváncsian sietett a vevő elé.

— Mi tetszik, uram?

— Egy körömráspolyt vennék, de minél kisebb legyen.

*

Bizay mester, „a nemzet bárója", a nagy széltoló, a 80-as években állandó vendég volt Füreden. Sok minden hírhedt „találmánya" közt ő volt a híres balatoni „kettős kúra" feltalálója is.

— Nagyon pompás ez a füredi szénsavas forrás — mesélte a kaszinóban. — Hátha még belső fürdővel is kiegészítjük. Én a tavasszal beteg voltam. A sógorom küldött egy hordó badacsonyit, hogy attól majd megerősödöm. Hát csakugyan! Amikor a bor megjött, olyan gyenge voltam, hogy meg sem tudtam a hordót mozdítani. Azóta fürdök a szénsavban és iszom a borból naponta egy litert, hát most már akár félkézzel fölemelem a hordót!

Christian Morgenstern

A PRÓBA

Egy furcsa próba terve fűt:
Vettem hozzá egy levél tűt.

A tű mellé került egy vén,
De még elég tüzes tevém.

És jött egy gazdag iziben,
Két zsák arany a keziben.

A gazdag megindult legott,
S az ég kapuján kopogott.

Péter felelt: „Mint írva áll,
Előbb megy át a dromedár

A tű fokán, mint te pogány
A mennynek tágas kapuján!”

Az Úr szava felbiztatott,
S én bizgattam az állatot,

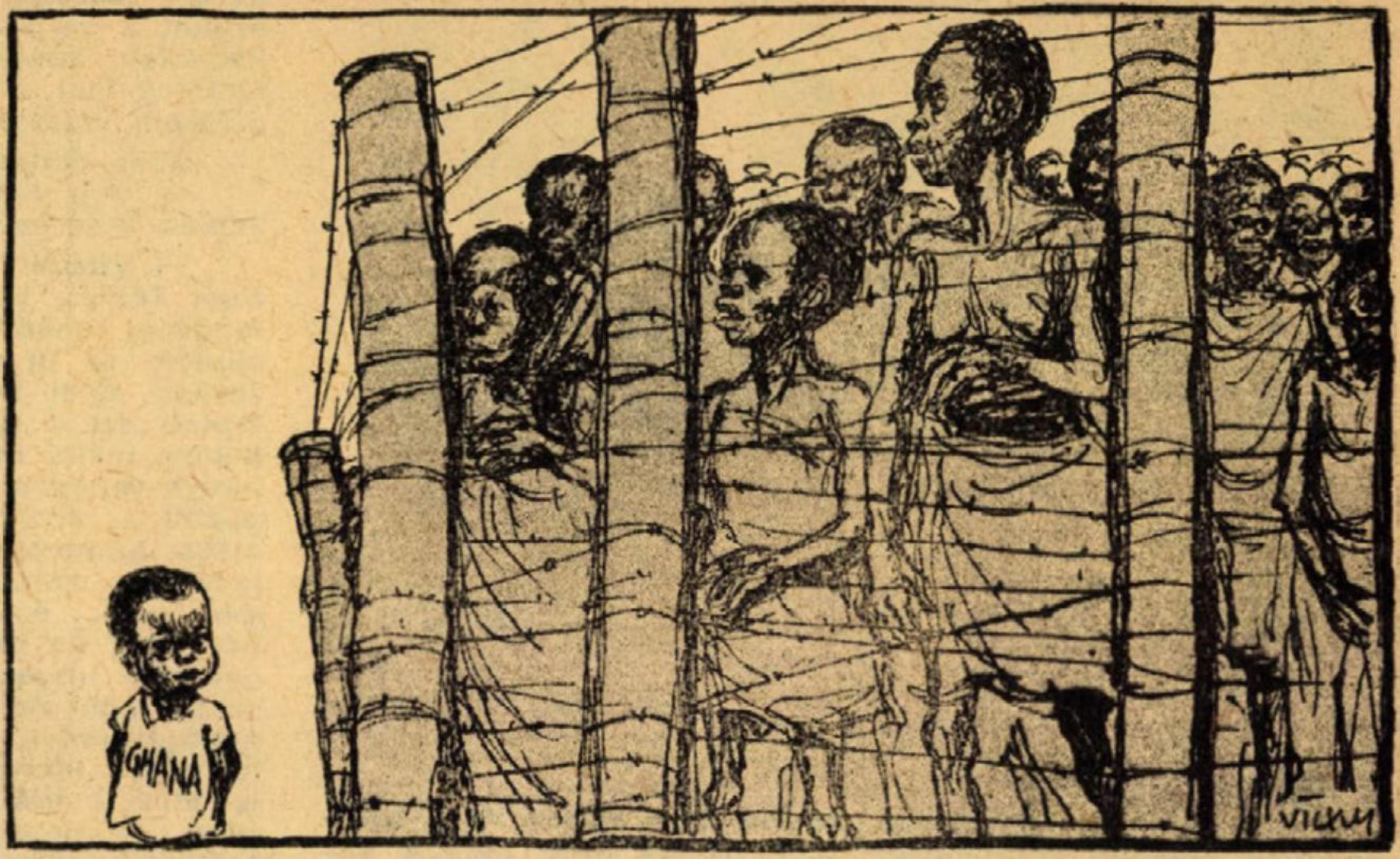
Mutattam a tű-fokon át
Csalétkül cukros mandulát.

És lám! Elnyúlva, mint a csík —
A teve a tűn átcsúszik!

A gazdag képe hupikék
És ennyit szól csak: „Szörnyűség!”

Békés István fordítása

Egy nemzet született

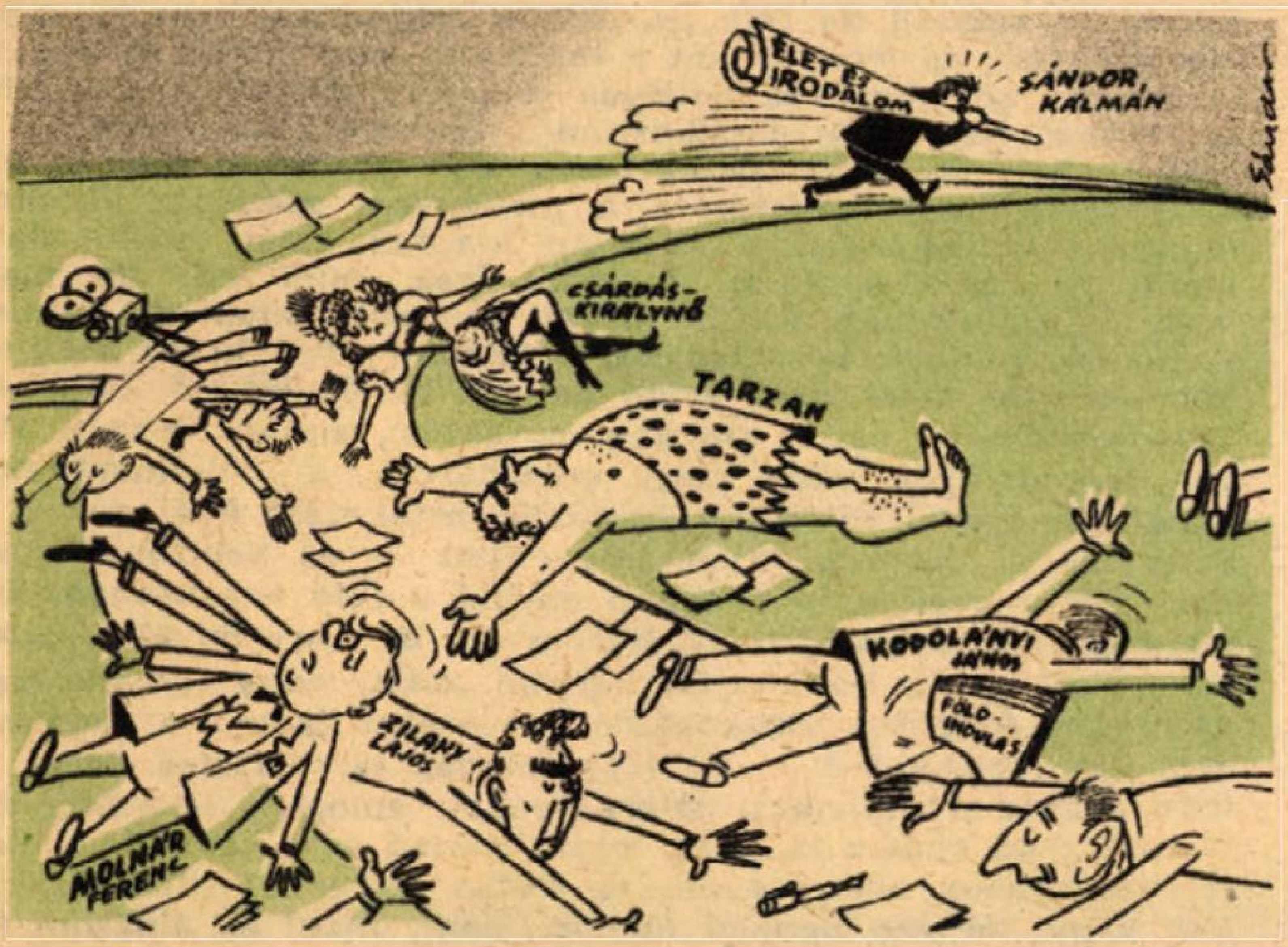

Az Aranypart Ghana néven függetlenné vált.

(Vicky rajza a londoni Daily Mirrorból)

A harag napja

Sándor Károly rajza

Szempont dolga

Szűr Szabó József rajza

— Tudja, egy olyan klassz ló van benne!

Külföldi szemle

Spagetti-világbajnok

Megvalljuk őszintén, magunk is sematikusnak találtuk Fanis Costadimas, görög textiltechnikus teljesítményét, amellyel szinte automatikusan helyet kért a világsajtó „Innen-onnan”, „Furcsaságok”, „Érdekességek a nagyvilágból” stb. rovataiba. Az illető, aki különben az angliai Huddersfieldben tanul, résztvett az ugyanott rendezett spagettievő versenyen és fölényesen győzött, miután 1003 lábnyi spagettit evett. Ez több, mint 300 méter, s a „Daily Express” szerint a Costadimas által megevett spagettit háromszorosan lehetne földig ereszteni a Nelson-emlékműről. Ebből is látszik, hogy a győzelem milyen különféle lehet. Van, aki Trafalgárnál győz, van, aki Huddersfieldben.

Pályaválasztás

Leicester angol városban egy 13 éves fiú állott a fiatalkorúak bírósága előtt. Többszörös betöréssel vádolták. A bíró szépen beszélt vele és igyekezett jó útra téríteni. A kihallgatás során megkérdezte:

— És nem gondoltál fiacskám a jövődre? Nem gondolsz arra, hogy tisztességes pályát válassz magadnak?!

— De igen, — hangzott a halk válasz.

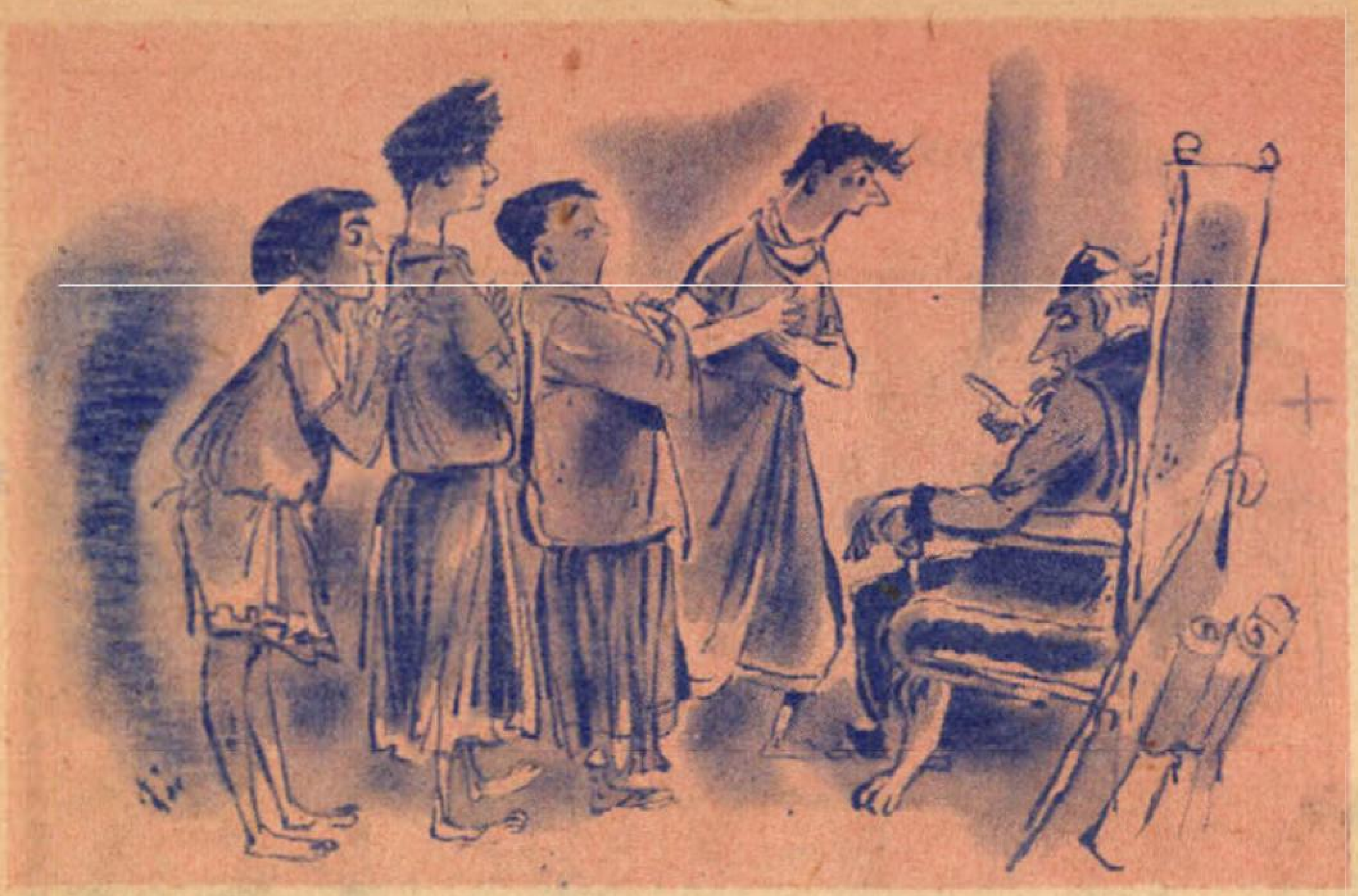
— Hát mi akarsz lenni, ha felnősz?

A fiú büszkén felelte:

— Rendőrkapitány.

Érdemes írni az utókornak

Bernard Shaw kiváló író volt, és éhenhalás sem fenyegette, mint a világirodalom számos más géniuszát. Shaw csinos összeget hagyott az utókorra, körülbelül 360 000 fontot. Ez az összeg most megduplázódott, mégpedig annak következtében, hogy Shaw egyik vígjátékát, a Pygmaliont Amerikában megrevűsítették, s „Illedelmes hölgyem” címmel nagy anyagi sikert arat. Ez a zenés revű már eddig többet jövedelmezett, mint Shaw egész életműve. Szegény Bizet is elámulna, ha megnézné a „Carmen Jones” elszámolását, s talán még jobban csodálkozna, mint azon, hogyan lett a Carmenből ejtőernyőgyári dolgozó nő és a torreádorból profiboxoló. Még Homerost, Platont és Dantét is elérheti az anyagi siker, ahogyan az amerikai revűszínházigazgatókat ismerjük.

HELTAI JENŐ:

TANITVÁNYOK

Pikkoló mester, az uccák bölcse egy hűvös őszi estén magához rendelte tanítványait: négy lelkes ifjút, akinek szívébe ő csöpögtette a bölcsesség és a költészet szeretetét. Tulajdonképpen éhenkórász volt mind a négy, a mester az uccán szedte föl, táplálta, ruházta őket és egyengette a dicsőség felé való útjukat.

Az ifjak áhítattal, sőt egy kicsit remegve álltak most az ősz mester előtt, aki egy nagy karosszékben gubbasztott, fáradtan, betegen. A szobában sötét volt, csak a kályha torka világított vörösen, mint a pokol bejárása.

— Itt vagytok valamennyien? — kérdezte a mester rájuk sem nézve.

— Itt vagyunk mester — mondták a tanítványok halkan. És összébb bújtak, mintha érezték volna, hogy valami rendkívüli vár reájok.

— Éliás ... Tóbiás ... Zakariás ... Sámson ... — szólítgatta őket a mester.

— Itt vagyunk mind a négyen.

Csönd volt. A mester bólintott.

— Alkonyodik odakint — sóhajtott azután — és alkonyodik nekem is. Nemsokára távozik tőlem az élet, a becstelen és kedves élet, amelyet annyira utálok és annyira szeretek ...

A tanítványok tiltakozni akartak, de a mester megelőzte őket:

— Ne szóljatok! Távozik tőlem az élet ... de mindegy, mert ezen úgy sem lehet segíteni. Azonban előbb el akarok búcsúzni tőletek, szeretett tanítványaimtól. Ti voltatok minden örömem. (Nem szólva jóságos és gyöngéd hitvesemről, a nemes Izóráról és anyjáról, a tiszteletre méltó matrónáról.) Nektek éltem, érettetek dolgoztam. Ennen szájamtól vontam meg a falatot és odaadtam nektek, mert ti fiatalabbak és éhesebbek voltatok, mint én. Ennen csontjaimról húztam le a legfinomabb nadrágokat és a legtarkább bársonymellényeket és fölruháztalak benneteket, hogy emberek közé mehessetek. Apátok voltam, több mint apátok: jó barátotok. Mert az apa néha büntet, de a jó barát mindig ostoba és engedékeny. Ugye jó voltam hozzátok?

— Ó, mester! — mondták mind a négyen áradozva és a karosszék felé tolongtak, hogy a mester fáradt és öreg kezét megcsókolják. De a mester leintette őket:

— Hagyjátok! Nekem esett jól. Nem nektek. Az én örömem volt a nagyobb. Gyönyörűség volt látnom, hogyan fejlődtök, hogyan híztok a jómódtól és a dicsőségtől. Két könyökömmel csináltam utat a Parnasszusra tolongók áradatában, veszekedtem miattatok, verekedtem érettetek, öreg akadémikusokat ütöttem agyon és lángelmék születését gátoltam meg, csak azért, hogy nektek több diadal jusson. Féltettelek titeket a szellőtől is és védelmeztelek mindenféle csatákban. Igy volt?

— Igy volt, mester! — szóltak az ifjak könnyes szemmel.

— Megérdemeltétek. Úgy háláltátok meg jóságomat, ahogy vártam. De most a búcsúzás pillanatában nem hallgatom el, hogy van közöttetek egy, akiben csalódtam ...

— Mester! — kiáltott Éliás fájdalmasan.

— Nem Éliás, nem te vagy az. Jöjj ide, mellém ...

Éliás odatérdelt a mester elé. A mester szeretettel simogatta meg Éliás szőke fürtjeit.

— Nem, Éliás, benned nem csalódtam. Te voltál ugye az első, akit házamba fogadtalak, te vagy a legrégibb tanítványom. Te voltál a legrongyosabb. Téged igazán a döghalál küszöbéről cipeltelek a magam küszöbére. Mert te írtad azokat a szép alanyi költeményeket és kedves alagyákat, amelyeket én olyan nagyon kedvelek. Másfél napig voltál a házamban, amikor jóságos és gyöngéd hitvesemet, a nemes Izórát elcsábítottad és a jóerkölcsnek e szobrát megtanítottad mindenféle körmönfont szerelmi játékokra. Ezzel nem érted be derék Éliás, hanem magadhoz láncoltad hitvesem anyját, a tiszteletre méltó matrónát is, aki házam ügyeiben foglalatoskodik és pénzemet bölcsen és takarékosan kezeli. Másfél év óta zsarolod őt és hitvesemet ... de mint mondám, te írod azokat a szép alanyi költeményeket, amelyeket olyan nagyon kedvelek. Benned nem csalódtam, úgy fizettél nekem, ahogy férfihoz illik. Disznó vagy, de nagy lélek vagy. Menj, menj és áldásom kisérjen utaidon. Belőled nagy ember lesz.

Éliás áhitatosan megcsókolta a mester kezét. És elment.

— Úgy hát bennem csalódtál mester? — kérdezte most Tóbiás keserűen.

— Világért sem, — szólt a mester szelíd mosollyal. — Nem Tóbiás, benned sem csalódtam. Mert te írod azokat a magvas tankölteményeket, amelyekből én, öreg ember is okulok és új dolgokat tanulok. Két napja voltál házamban, amikor éjjel belopóztál hálószobámba és vánkosom alól kiloptad azt a pár maravédit, amelyet hitvesem anyja, a tiszteletre méltó matróna vacsoránál átnyújtott nekem, hogy dohányt vehessek magamnak. Másfél év óta minden éjjel belopóztál a hálószobámba és minden éjjel kifosztottál. Ha legalább mindennap csak egy maravédit hagytál volna meg nekem! De nem, te szigorúan és következetesen elvetted valamennyit ... és én másfél év óta nem jutottam egy pipa dohányhoz. De ezzel nem érted be, derék Tóbiás. Jóságos és gyöngéd hitvesemnek, a nemes Izórának azt hazudtad, hogy én kis nők után szaladgálok és hetenként többször megszegem hűségeskümet, amellyel hozzája kötöttem magamat. Ugyanezt hazudtad hitvesem anyjának, a tiszteletre méltó matrónának is. Mire e két nő, aki az ilyen dolgokban nem érti a tréfát, sűrű pofonokkal illetett engem. Te ezen nevettél, derék Tóbiás. Jól tetted. Mint mondám, te írod azokat a magvas tankölteményeket, amelyekből én, öreg ember is okulok. Benned nem csalódtam, úgy fizettél nekem, ahogy okos emberhez illik. Te vagy a férgek férge, de leleményes ember vagy. Menj, menj és áldásom kisérjen utaidon. A te jövődért nem aggódom.

Tóbiás sírva borult a mesterre. Megcsókolta és elment.

Most már csak Zakariás és Sámson állt a mester előtt. A két ifjú zavartan nézett egymásra, mert hiszen most már kettejükről lehetett csak szó.

— Állj elő Zakariás, — mondta a mester nyájasan — állj elő és ne aggódj! Ne félj; az, akiben csalódtam, nem te vagy. Mert ugyebár te írod azokat a mulattató sziprantyúkat, azokat az ötletes bök-verseket, amelyek jókedvre derítik a haldoklót is. Mikor legelőször találkoztunk, eszméletlenül hevertél a csatornában. Hazavittelek és életre ébresztettelek. Mialatt halántékodat dörzsölgettem, te a mellényem zsebéből kiloptad legújabb költeményemet. Másnap kiadtad saját neved alatt, holott te ezerszer jobb dolgokat írsz, mint én. De lusta vagy ... undorítóan lusta. Másfél év alatt elloptad minden versemet, minden beszélyemet, köteteket adtál ki az én műveimből. De ezzel nem érted be, derék és kitűnő Zakariás. Egyetlenegyszer voltál szorgalmas, akkor, amikor igazán alapos tanulmányok után, nagy erudícióval, a dokumentumok egész tömegével fölszerelt hosszabb értekezést írtál rólam a Szemlébe — természetesen álnév alatt — és bebizonyítottad, hogy én vagyok a legnagyobb marha a föld kerekségén. Sőt nemcsak ezt hangsúlyoztad, hanem azt is, hogy tolvaj vagyok. Záradékul pedig be akartál ugratni abba, hogy nyilatkozzak és hívjam ki páros viaskodásra a névtelen és gyáva rágalmazót. Ezt cselekedted ... de hisz mindez természetes. Mert írod azokat a mulattató sziprantyúkat, amelyek jókedvre derítenek még engem is. Nem, nem, benned nem csalódtam, úgy fizettél nekem, ahogy elmés és tréfás emberhez illik. Gazember vagy, de van benned humor. Menj, menj és áldásom kísérjen utaidon. A te diadalod biztos.

Zakariás szemében a hála könnye csillogott. Megcsókolta a mester lábát és elment.

— Tehát én ... tehát én? ... — dadogta Sámson.

— Úgy van! — mondta a mester szigorúan. — Úgy van, te vagy az, akiben csalódtam. Te vagy az egyetlen, aki nem váltottad be a hozzád fűzött reményeimet. Pedig te írtad azokat a szép és érzékeny verses szinműveket, amelyek könnyeket facsarnak a kövek szívéből is. Másfél évig éltél itt társaiddal és e másfél év alatt ... semmi! Nem csábítottad el gyöngéd és jóságos hitvesemet, sőt még az anyját sem, nem loptál tőlem se pénzt, se verseket, nem árulkodtál, nem rágalmaztál, ellenben becsületes, hűséges és ragaszkodó voltál mindvégig. Ebben a kitűnő környezetben nem ragadt rád semmi, nem tanultál semmit. Átaludtad, átálmodtad ezt a másfél évet. Ügyetlen, gyámoltalan, élhetetlen, ostoba voltál, gyerek voltál és az maradsz, amíg élsz. Társaid férfiak voltak, önérzetes emberek, akik nem bírták nekem megbocsátani, hogy jót cselekedtem velük. De te ... te azt hitted, hogy valami hálával tartozol nekem, te tisztelted engem, tisztelted hitvesemet, sőt hitvesem anyját is. Te úgy fizettél nekem, ahogy a kutya fizet!

— Mester! — kiáltott fel Sámson kétségbeesve.

A mester fölemelkedett a karosszékből. Szeme villogott a sötétségben.

— Te vagy a marhák marhája! — ordította dühösen. — Takarodj innen! Sohasem lesz belőled valaki! És erre az emberre pazaroltam másfél esztendőt! ...

A LUDAS MATYI bemutatja

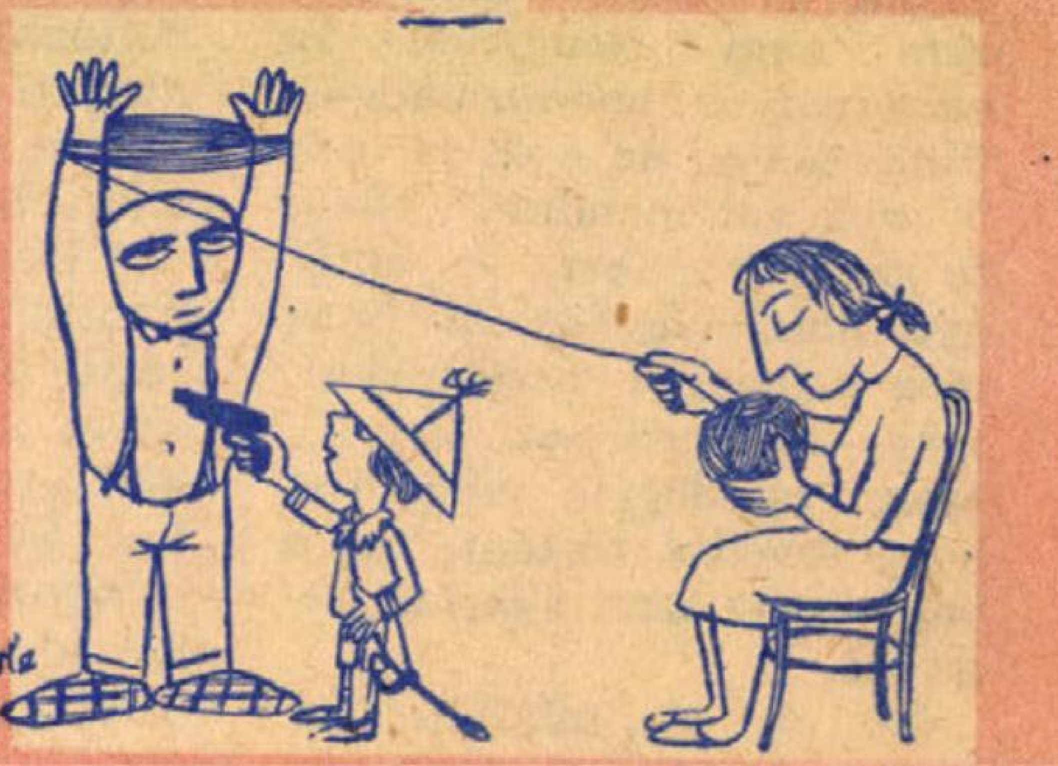
ERYK LIPINSKIT,

a lengyel Spilki (Gombostű) című szatirikus lap főmunkatársát s egyben alapítóját. Rengeteget dolgozik: szerkeszt, plakátot készít, könyveket illusztrál, kiállítási pavilonokat tervez, sőt még humoreszkeket is ír. Kedvenc rajzosvicc formája a „Kép szöveg nélkül". Kifogyhatatlanul ontja a groteszk és abszurd ötleteket, amelyek sokszor nemcsak elképesztenek, hanem elgondolkoztatnak is. Ezekből válogattunk össze egy csokorra valót.

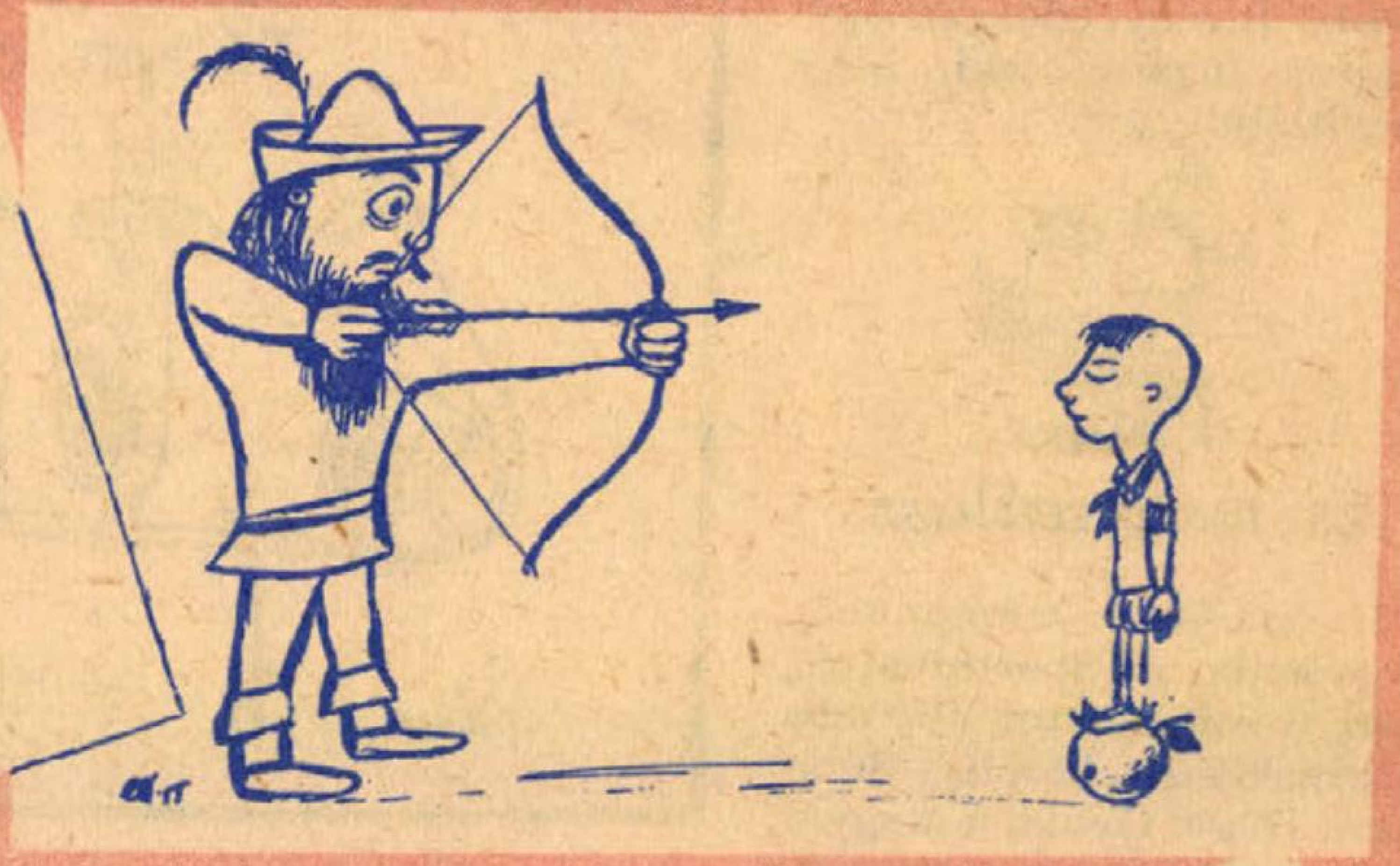

Simon igaza

Hol volt, hol nem volt, még a Bürökrácia tengerén is túl, de még az aktahegyen is túl, volt egyszer egy Csepel Autógyár. Ebben az autógyárban dolgozott két szegény ember. Mind a kettőt Simon Ferencnek hívták. Az egyik vasesztergályos volt, a másik pedig sofőr.

Történt egyszer, hogy a sofőr Simon Ferenc csinált egy karambolt és ezért a szigorú, de igazságos bíróság 1400 forintra büntette. Igenám, de a sofőr közben kilépett az autógyárból. Mit volt mit tenni, szegény autógyár az 1400 forint pénzbírságot szépen levonta, vonogatta az esztergályos Simon keresetéből. Hej, lett erre nagy zenebona! Az esztergályos Simon szaladgált fűhöz-fához, de a fű is, a fa is csak azt mondta: „Menj, te szegény ember, az autógyár munkaügyi osztályához, meg a jogügyi osztályához, majd elintézik az ügyet". Igaz, mindegyik elismerte, hogy tévedés történt, de a bajon csak nem akartak segíteni.

No, olvasók, találjátok ki, hogyan találta meg a szegény esztergályos Simon az igazát? Bizony, eddig sehogy! Segíteni fogunk neki, hogy megtalálja...

P. L.

Válasz és viszonválasz

Harmadik számunkban megróttuk a Sporthivatalt, mert a sakksportot mostoha gyermekként kezeli. Sorainkra Hegyi Gyula, a Magyar Testnevelési és Sportmozgalom Vezetésével és Átszervezésével Megbízott Kormánybizottság Elnöke azt válaszolta, hogy öngólt lőttünk magunknak, mert a sakkbajnokságot nem a Sporthivatal, hanem a Sportszövetség rendezte. Egyébként a Sporthivatal saját kultúrtermét is felajánlotta a Sakkszövetség részére.

Ezzel kapcsolatban viszont meg kell állapítanunk.

1. *A Sporthivatal kultúrterme még annál az alkalmatlan teremnél is alkalmatlanabb, mint amelyikben a bajnokságot végül is megrendezték.*

2. *Igaz, hogy a bajnokságot a Szövetség rendezte, de hogyan rendezhette volna megfelelően, ha az erre a célra szolgáló összeget a Sporthivatal a Szövetség költségvetéséből kihúzta?*

Le a bürokráciával!

Egy véghatározat és ami mögötte van

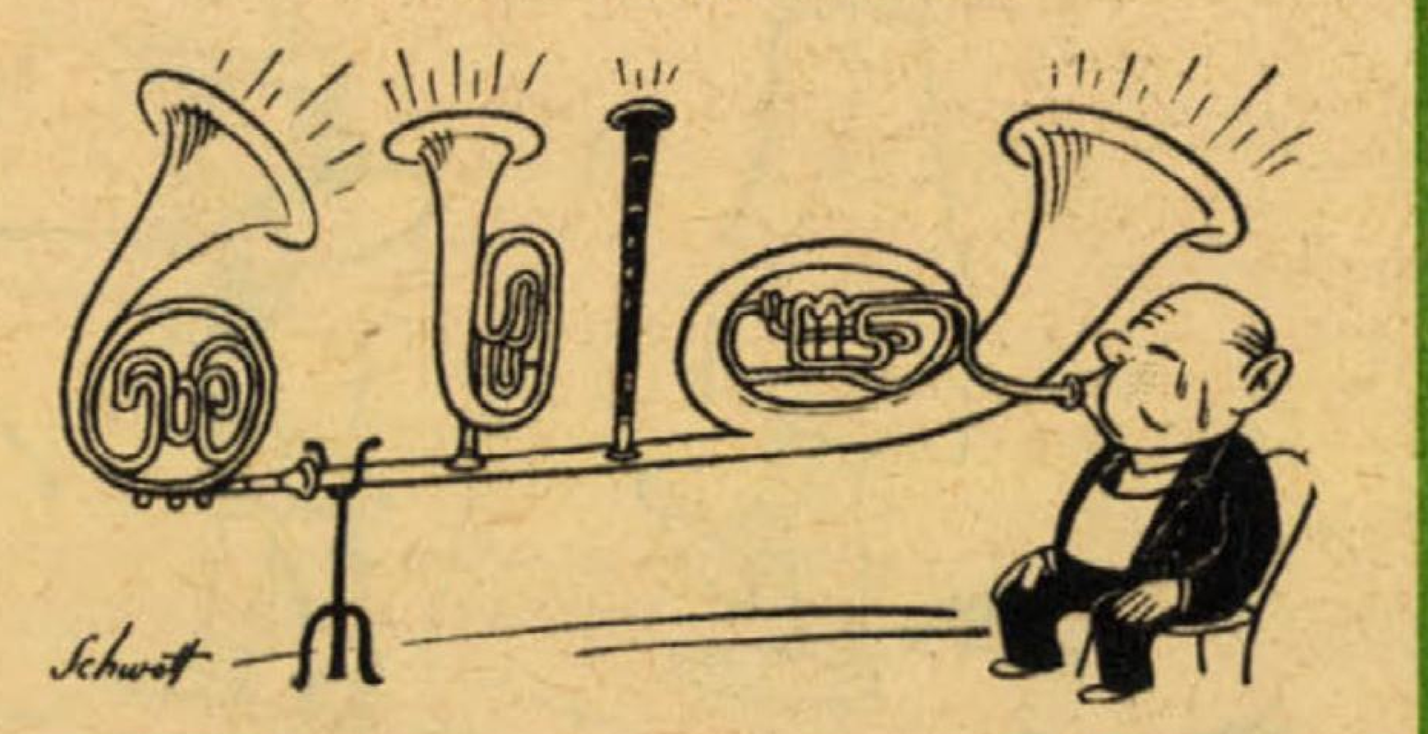
A Révay utcában van egy ház, amelynek földszintje szép sárgára van festve, de a homlokzat emeleti frontja már nem ilyen szép sárga, hanem piszkosszürke. Ezt úgy kell érteni, hogy piszkos is, szürke is, a vakolat sok helyen 2—3 négyzetméternyi darabon letöredezett és itt-ott kilátszik a csupasz tégla. Egyszóval az első emelettől felfelé nagyon csúnya, ütött-kopott a ház.

A VI. kerületi Tanács építési és közlekedési osztályának azonban úgy látszik éppen a ház felső része tetszik, mert most arra kötelezték Sebestyén Dezsőt, a színház gazdasági vezetőjét, hogy *az alsó részt az épülethomlokzat többi részének színével azonos színűre festesse át.* A VI. kerületi Tanácsnak gondolkozni kellene, mielőtt ilyen véghatározatot hoz, mert ez a gyakorlatban azt jelenti, hogy a földszinti szép sárga részt, — ha a Vidám Színpad a véghaharozatot megszívlelné — kalapáccsal kellene „rendbehozni". Ha ezáltal már hasonlítana a szomorú külsejű, megviselt felső homlokzathoz, akkor kormosszürke festékkel még be is kellene mázolni és itt-ott fekete foltokkal elékteleníteni.

Persze csak helyeselni lehet, hogy minden pesti ház homlokzata szép legyen. A jelen esetben azonban elcsúfítaná a házat a különös határozat végrehajtása és éppen ezért furcsa, hogy a VI. kerületi Tanács a színházat akarja büntetni. Először az IKV-t kellene felszólítaniok, hogy hozzák rendbe a felső homlokzatot, hiszen csak ennek tatarozása után kerülhet sor a földszinti részre. Sorrend kérdése az egész, de ezt a sorrendet a VI. kerületi Tanácsnak figyelembe kell vennie.

(sti)

Túlzott centralizmus

Dupla, vagy semmi?

Egyre jobban elharapózik az a mozgalom, amely szerint, ha egy eszpresszóban leül az ember, csak duplát fogyaszthat. Magam is régi *„feketéző"* vagyok, ismerem szívem teherbíróképességét és legtöbbször csak szimplát iszom, illetve innék.

A múltkor is, ahogy beülök a Zuzmarába:

ÉN: Kérek egy szimplát!

PINCÉR: Sajnos kérem, csak duplával szolgálhatok.

ÉN (beletörődve): *Jó, hát akkor kérek mégis egy... szimplát, mert az én szívem...*

PINCÉR (el, majd kisvártatva vissza egy óriási párolgó duplával. Megnyerő mosollyal): *Parancsoljon kérem!*

ÉN (lelki szemeim már koponyát és keresztbe rakott csontokat látnak a pohár oldalán. A halálba menők derűs nyugalmával leöntöm a duplát...)

Most már itt ülök a „Pokol"-eszpresszó tornácán és várom a beutazási vízumot. Időközben megiszom egy szimplát. Innen táviratozom vissza a Földre a következőket:

„Minden pesti kávéfőzőhelyen adjanak szimplát is. Minisztériumi utasítás is van erre. Az pedig sose árt, ha az utasításokat megtartjuk és másokkal is megtartatjuk."

Nem egyszerű árdrágítás

Néhány elkeseredett borivó furcsa italdrágítási turpisságra hívta fel a figyelmünket. Elpanaszolták, hogy a Krudy utca és a Rökk Szilárd utca sarkán működő italboltban a borhoz hozzácsapják a tea árát is. „Ha nem hiszik, próbálják meg" — biztattak a kárvallottak. Megpróbáltuk. Néhány perc múlva a pénztár előtt álltunk.

— Kérünk kétszer két deci bort!

— Tíz hatvan — mondta a pénztárosnő és bizalmasan odasúgta: — Ahhoz a kartárshoz menjen, ő adja a bort és szódát is ad hozzá.

Odamentünk. Átadtuk a blokkot és kértük a kétszer két decit. Látjuk ám, hogy a csapos bögrébe méri a bort. Odaszóltunk, hogy mi pohárból szeretnénk inni. A csapos visszaszólt, hogy azt nem lehet, mert csak teáscsészében adhatnak italt: ők ugyanis borosteára vannak beállítva. No de nekünk nem kell a tea — szabadkoztunk. Hát akkor igyák le a tea árát szódában, mert ebbe a 10,60-ba már beleblokkolták a 2,60-as teaárat is — közölte. Tehát itt van a turpisság. A borivók kilencven százaléka nem sokat bogarászik: fizet, iszik és tovább megy. Nem is sejti, hogy minden teásbögre bornál egy adag teát is megfizettetnek vele.

(Papp)

Melyiknek higgyen az ember?

A Kossuth Lajos utcában, a Semmelweis utca sarkán tatarozzák a házat. A járdán állványokból épült „alagút" van, a deszkán figyelmeztető tábla:

MUNKATERÜLET! ÁTJÁRNI VESZÉLYES!

Mellette egy másik tábla:

A TRAFIKBAN AZ ÉPITKEZÉS IDEJE ALATT ZAVARTALAN A KISZOLGÁLÁS

A trafikban viszont csak ezen az állvány-alagúton lehet bejutni, tehát most melyik táblának higgyen az ember?

Javasoljuk, hogy egyesítsék a két táblát. A szöveg ez lehet:

A TRAFIKBAN ZAVARTALAN, DE VESZÉLYES A KISZOLGÁLÁS

A drámai pegazus új szemellenzője

... amellyel kizárólag hátrafelé tekinthet.

In flagranti

Várnai György rajza

— Ne gondolj semmi rosszra, Emil! A húga velem járt gimnáziumba ...

Lenke

Az újságíró duplát ivott cukor nélkül, s abszolúte nem gondolt semmire, csak nézett maga elé. Mintha nem is egy eszpresszóban üldögélt volna, hanem egy vadvirágos réten, pitymallatkor, harmatos kutyatejek között.

S akkor odalépett hozzá egy karcsú, bájos ifjú leány.

— Lenke vagyok — suttogta az ismeretlen leány. — Megengedi, hogy leüljek? Köszönöm. — Majd az arra járó, agg, embergyűlölő pincér felé fordult: — Bercike, egy fél rumot!

Az újságíró mindezideig egy szót sem szólt, azon törte a fejét: hol látta már a leányt? Romantikus lélek volt, ha tagadta is, éjszakánként emlékkönyvbe való verseket írogatott. Képzeletben most is hófehér leányszobát, elhanyagolt buja kertet, vadszőlővel befuttatott lugast varázsolt a lány köré, hogy rájöhessen, honnan olyan ismerős. Végül rájött: innen az eszpresszóból. Itt látta már Lenkét különböző korú férfiakkal. Mihelyt erre rájött, azt akarta mondani: pardon, tévedés, de Lenke mintha kitalálta volna a gondolatát, így szólt kérő hangon:

— Ne küldjön el. Nem akarok magától semmit. Sőt segíteni akarok magán. Önzetlenül ...

Az újságíró ismét szólni akart, de a lány nem engedte.

— Ne szóljon egy szót sem ... Hadd mondjam el, miért akartam beszélni magával ... Pá, Ottóka! — szakította félbe saját magát és csókot intett egy őszhajú, apátplébános-külsejű öregúrnak. — Aztán így folytatta: — Csak egy cikk-ötletet szeretnék adni ... Írjon a mi életünkről ...

Az újságíró legyintett.

— Tudom, hogy az újságok tele vannak ilyen cikkekkel ... Pá, Franci! — köszönt vissza egy cselgáncsozó-külsejű fiatalembernek. — Mindig elolvasom őket. Nekem legjobban Frencsák Ottó stílusa tetszett ... Lélekelemzései a legjobb francia írókat juttatják eszembe ... És azok a jelzők! Amikor a Vancselka Cicát eltévedt pacsirtának nevezi ...

— Nem is olyan nagyon jó — ingatta fejét az újságíró.

— Aztán elolvastam ... Csao! — intett egy zálogházi becsüs külsejű férfiúnak. — Elolvastam G. Bodonyi K. Gábor cikkét is, amelyet rólunk írt ... Hááát ... Tudja nála az a baj, hogy a moralista elnyomja benne a szépírót ... De azért tehetséges ...

— Kis slapaj — morogta ingerülten az újságíró, mert nem szerette hallgatni, ha mások cikkeit dicsérik ...

— Pá, pá! — mosolygott Lenke egy borbélysegéd külsejű úriemberre, majd így folytatta: — Kit olvastam még? Ja, igen, a Csetneki cikkét is olvastam ... Ő neorealista, de sajnos elvész a részletekben, s ez nagy baj... Mondom, minden cikket elolvastam erről a témáról, és úgy határoztam, hogy az én életemet a maga stílusára bízom ...

Az újságíró büszkén elmosolyodott.

— Szokta olvasni az írásaimat?

Lenke bólintott és cigarettára gyújtott.

— Hát akkor lássunk munkához ... Vegyen elő papírt, ceruzát és én majd lediktálom magának életem történetét ... Címet nem adok, azt találjon ki maga ... Kezdjük talán ott, hogy...

S akkor Lenke, cigarettája füstjét bámulva, halkan mesélni kezdett. Közben még hasonlatokra is volt gondja.

— Nem találó ez, hogy: füstös rózsa?

Miután elmondta az élete történetét, felállt:

— Sajnos, most már mennem kell... Még csak annyit: lehetőleg petit kurzívval szedjék a cikket és nem ártana hozzá egy-két illusztráció sem ... A viszontlátásra!

— Kisztihand! — rebegte az újságíró, miközben arra gondolt, hogy feltétlenül három hasábot kér a szerkesztőjétől eredeti riportja részére. Aztán véletlenül kinézett az eszpresszó ablakán.

Odakünn egy elegáns zsupkocsi álldogált. Éppen akkor lépett fel rá Lenke, gyakorlottan, királynői méltósággal, elhárítva magától egy harcsabajszú rendőr segítségét ...

Mikes György

A masszőr újítása

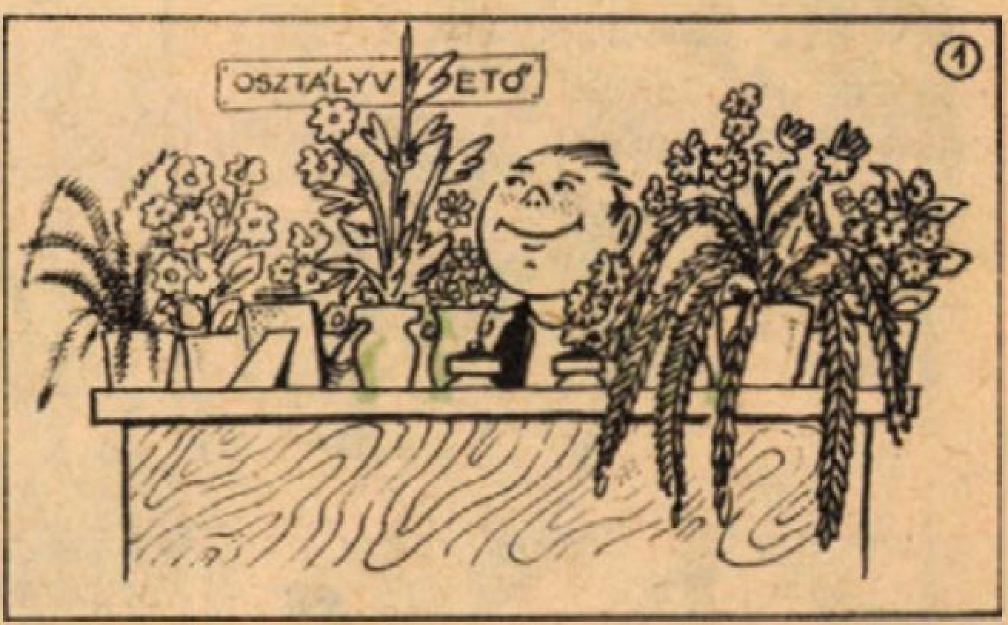
Hegedűs István rajza

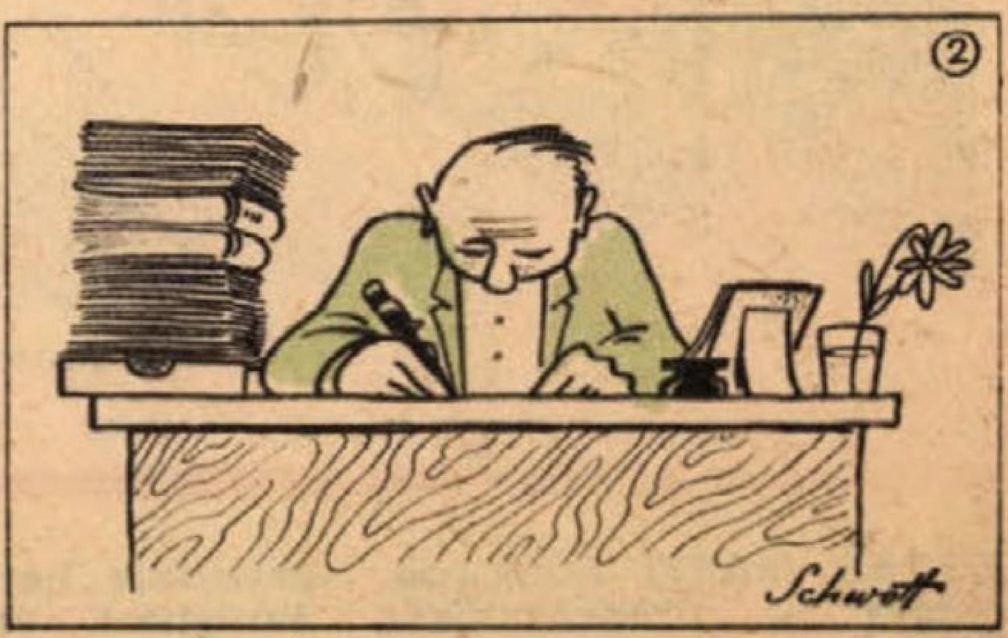
— Egy kicsit fellazítjuk az izmait ...

„Önzetlen szeretet"

Schwott Lajos rajza

Névnapja, amikor osztályvezető volt.

Nevnapja, amikor beosztott.

Kora reggeli hódoló

Toncz Tibor rajza

— Ne haragudjon, Jenő, hogy nem engedem be, de olyan rendetlenség van nálunk...

Visszaállítják a vendéglői boxokat

Szegő Gizi rajza

— Az a kartárs a központból jött, most veszi át a munkát...

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 300.000.